

การใช้ภาษาที่แสดง เวลาอนาคตในภาษาอังกฤษและภาษาไทย

ในการอธิบายการใช้ภาษาที่แสดง เวลาอนาคตในภาษาอังกฤษและภาษาไทยจะเห็นว่ามีส่วนที่สำคัญและเป็นพื้นฐานของการวิเคราะห์การใช้ภาษาที่แสดง เวลา กาล และการณลักษณะ

3.1 ความหมายของเวลา กาล และการณลักษณะ

3.1.1 เวลา (time)

เวลา หมายถึง เวลาที่เหตุการณ์หนึ่ง ๆ เกิดขึ้นหรือเวลาที่สภาวะหนึ่ง ๆ ปรากฏ เวลาเป็นแนวความคิดสากล (universal concept) ซึ่งอยู่นอกเหนือไปจากไวยากรณ์ของภาษา ดังที่แรนดอล์ฟ เควิร์ก¹ ได้กล่าวไว้ว่า

"The concept is universal in that the units of time are extra-linguistic : they exist independently of the grammar of any particular language."

มนุษย์ทุกชาติทุกภาษาจะมีความคิดพื้นฐานเกี่ยวกับการใช้เวลาคลายคลึงกัน จีน มาลสโตรม (Jean Malstrom) และแจนีส ลี (Janice Lee)² ได้กล่าวไว้ว่า "เวลาเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับโลกของนาฬิกา ปฏิทิน และกำหนดการต่าง ๆ"

ในการแบ่งเวลา ออตโต เจสเปอร์สัน (Otto Jespersen) ได้แบ่งเวลาออกเป็น 3 ช่วง คือ อดีต (past) ปัจจุบัน (present) และอนาคต (future) สำหรับเวลาอดีตและเวลาอนาคตนั้นยังแบ่งย่อยได้เป็นเวลาก่อนอดีต (before-past) และเวลาหลังอดีต (after-past) เวลาก่อนอนาคต (before-future) และเวลาหลังอนาคต (after-future) เวลาดังกล่าวข้างต้นนี้จะแสดงออกทางภาษาได้ด้วยหน่วยภาษา (linguistic unit) ที่เรียกว่า กาล (tense)

¹Randolph Quirk and Others, A Grammar of Contemporary English (London : Longman Group Ltd., 1972), p. 84.

²Jean Malstrom and Janice Lee, Teaching English Linguistically Principles & Practices for High School (New York:Mercedeth Corporation, 1971), p. 168.

3.1.2 กาล (tense)

กาล หมายถึง การแสดงรูปทางภาษาที่แสดงเวลาที่เหตุการณ์ต่าง ๆ เกิดขึ้นและเวลาที่เหตุการณ์เกิดขึ้นนี้มีความสัมพันธ์กับเวลาที่ผู้พูดพูดตั้ง เช่น เบอรรนาค คอมรี¹ (Bernard Comrie) ได้กล่าวไว้ว่า

"Tense relates the time of the situation referred to to some other time, usually to the moment of speaking."

กล่าวคือ กาลจะแสดงความสัมพันธ์ของเวลาที่เหตุการณ์เกิดขึ้นกับเวลาใน
ขณะที่พูด

แรนดอล์ฟ เควีร์ก² ได้กล่าวถึงกาลไว้ว่า

"In our use of language, however, we make linguistic reference to the extra-linguistic realities by means of the language-specific category of tense."

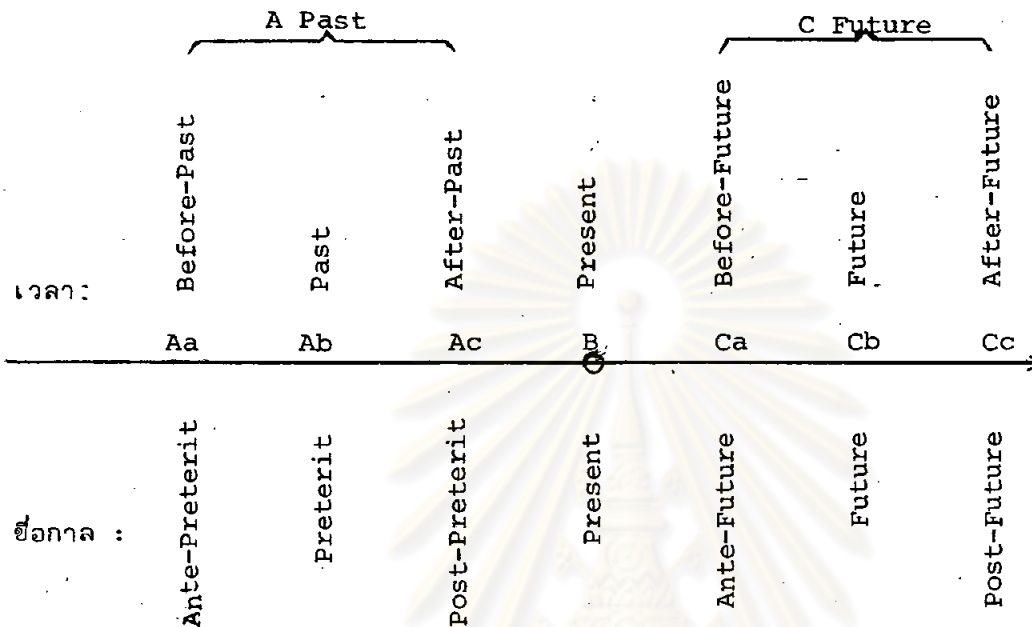
กล่าวคือ เราสามารถแสดงเวลาได้ด้วยรูปภาษาที่เรียกว่ากาล ดังตัวอย่าง
ต่อไปนี้

เวลา	กาล	รูปกริยาที่แสดงกาล	ชื่อกาล	ประโยค
ปัจจุบัน	Present	V(-S)	Present Simple Tense	He <u>goes</u> to school everyday.
อดีต	Past	V-ed	Past Simple Tense	He <u>walked</u> to school yesterday.

¹Bernard Comrie, Aspect. (Cambridge : Cambridge University Press, 1976) p. 1-2.

²Randolph Quirk and Others, A Grammar of Contemporary English, p. 84.

เจสเปอร์สัน¹ ได้แสดงความสัมพันธ์ระหว่างเวลาและกาลให้เห็นในรูปของเส้นตรงมิติเดียว ดังนี้

3.1.3 การณ์ลักษณะ (aspect)

การณ์ลักษณะ หมายถึง การแสดงรูปทางภาษาที่แสดงว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในเวลาต่าง ๆ แต่ละเหตุการณ์มีสภาพอย่างไร เช่น กำลังดำเนินอยู่, เสร็จสิ้นแล้ว เป็นต้น และแสดงว่าผู้พูดมีทัศนคติต่อเหตุการณ์นั้น ๆ อย่างไร เช่น แสดงความตั้งใจ, แสดงความมั่นใจ เป็นต้น

เบอร์นาร์ด คอมรี² (Bernard Comrie) ได้ให้คำอธิบายของการณ์ลักษณะไว้ว่า การณ์ลักษณะคือวิธีการต่าง ๆ ในการมององค์ประกอบเรื่องเวลาภายในสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่ง ดังนี้

"Aspects are different ways of viewing the internal temporal constituency of a situation."

¹ Otto Jespersen, The Philosophy of Grammar, p. 257.

² Bernard Comrie, Aspect, p. 5.

นิตยา กาญจนะวรรณ¹⁾ ได้อธิบายถึงการณัลักษณะว่า หมายถึงการแล้ดง
ลักษณะของเหตุการณ์ว่าเกิดขึ้นอย่างไร ดังนี้

"Aspect indicates "how" the event takes place"

ตัวอย่าง เช่น เขากำลังกินข้าวอยู่

กำลัง ... อยู่ แล้ดงการณัลักษณะกำลังดำ เนินอยู่

He had eaten the breakfast.

have_en แล้ดงการณัลักษณะที่เส้ริจลันแล้ดง

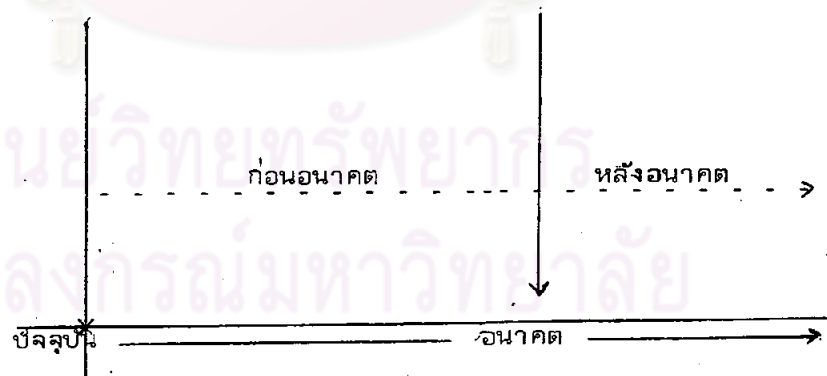
3.2 การอธิบายการใช้ภาษาที่แล้ดง เวลาอนาคตในภาษาไทย

3.2.1 เวลาอนาคต

เวลาอนาคตหมายถึง เวลาที่เหตุการณ์จะเกิดขึ้นภายหล้ดงจากเวลาที่พูด
เวลาอนาคตในภาษาไทยแบ่งออกเป็น เวลาอนาคต (future) เวลาก่อนอนาคต (before-future)
และเวลาหล้ดงอนาคต (after-future)

เวลาอนาคตต่าง ๆ ดังกล่าวสามารถแล้ดงให้เห็นได้ในรูปของเส้นตรงมิติเดียว

ดังนี้

¹⁾ Nitaya Kanchanawan, "Expression for Time in the Thai Verb and its Application to Thai-English Machine Translation," The University of Texas at Austin. Ph.D. Dissertation, 1978.

ตัวอย่าง

เขาจะเรียนจบในปี 2530 (เวลาอนาคต)
 เขาจะทำงานพิเศษก่อนเรียนจบในปี 2530 (เวลาก่อนอนาคต)
 เขาจะไปทำงานต่างจังหวัดหลังจากเรียนจบในปี 2530 (เวลาหลังอนาคต)

3.2.2 การแสดงเวลาอนาคตในภาษาไทย

การแสดงเวลาอนาคตในภาษาไทยแสดงได้โดยการใช่ปรับทและการใช้รูป
 ภาษา ดังมีรายละเอียด ดังนี้

3.2.2.1 การแสดงเวลาอนาคตโดยการใช่ปรับท

ปรับทที่ใช้แสดงเวลาอนาคตในภาษาไทยมี 3 ชนิด คือ

3.2.2.1.1 ปรับทจากข้อความที่กล่าวหน้าไว้

การแสดงเวลาอนาคตโดยการใช่ปรับทจากข้อความที่กล่าวหน้าไว้ หมายถึง การแสดงเวลาอนาคตโดยไม่มีรูปภาษาที่แสดงเวลาอนาคต ซึ่งได้แก่การณลักษณะและวิเศษณ์บอกเวลาอนาคตปรากฏอยู่ในประโยค แต่เราสามารถเข้าใจได้ว่าประโยคนั้นแสดงเวลาอนาคตเนื่องจากในข้อความที่กล่าวหน้าไว้มีหน่วยภาษาที่แสดงเวลาอนาคตปรากฏอยู่ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ประโยคที่ 1 : "พรุ่งนี้ เธอจะไปไหน"

ประโยคที่ 2 : "ไปหว่าน"

จากตัวอย่างแม้ว่าในประโยคที่ 2 จะไม่มีวิเศษณ์บอกเวลาอนาคตปรากฏอยู่เลย แต่วิเศษณ์วลี "พรุ่งนี้" ในประโยคที่ 1 ซึ่งกล่าวหน้าไว้ก็ทำให้ทราบได้ว่าประโยคที่ 2 แสดงเวลาอนาคตเช่นเดียวกัน

3.2.2.1.2 ปรับทที่เป็นสถานการณ์

แม้ว่าบางประโยคจะไม่มีรูปภาษาที่แสดงเวลาอนาคตปรากฏอยู่เลยทั้งในประโยคนั้นและในข้อความแวดล้อม แต่มีสถานการณ์ช่วยให้เข้าใจได้ว่าเหตุการณ์นั้นจะเกิดขึ้นในอนาคต

ตัวอย่าง

ผู้พูด ก. : เธอเอาหนังสือไปอ่านจนมืดแล้ว เสียสายตานะ

ผู้พูด ข. : ดูรูปนะคะ ไม่ได้อ่าน

ถ้าพิจารณาตามรูปภาพบทสนทนาข้างต้นนี้

จะเห็นว่าบทสนทนาไม่แสดง เวลาอดีต ปัจจุบัน หรืออนาคต แต่ถ้าพิจารณาจากสถานการณ์ก็จะทราบเวลาที่เหตุการณ์นั้นเกิดขึ้น เช่น

1. ถ้าสถานการณ์เป็นว่า ผู้พูด ข. หยิบหนังสือไปดูแล้วและเดินเข้ามาในห้อง เพื่อเก็บหนังสือไว้ที่เดิม บทสนทนาจะแสดง เวลาอดีต

2. ถ้าสถานการณ์เป็นว่า ผู้พูด ก. กล่าวประโยคข้างต้นขณะที่ผู้พูด ข. กำลังดูรูปอยู่ บทสนทนาจะแสดง เวลาปัจจุบัน

3. ถ้าสถานการณ์เป็นว่า ผู้พูด ข. เดินเข้ามาในห้องและกำลังจะหยิบหนังสือ บทสนทนาข้างต้นจะแสดง เวลาอนาคต

3.2.2.1.3 ปริบทโดยนัย

บางประโยคอาจไม่มีรูปภาพที่แสดง เวลา

อนาคตหรือสถานการณ์ใดบอกให้รู้ว่า เหตุการณ์นั้นจะเกิดขึ้นในอนาคต แต่เราก็สามารถเข้าใจได้ว่า ประโยคนั้นแสดง เวลาอนาคตเนื่องจากชนิดของประโยคนั้นเองแสดงนัยให้รู้ว่า เหตุการณ์นั้นจะเกิดขึ้นหลังจากเวลาที่พูด ชนิดของประโยคที่เป็นปริบทโดยนัยซึ่งแสดง เวลาอนาคตได้แก่ ประโยคคำสั่ง คำขอร้อง และประโยคเชิญชวน

ประโยคคำสั่ง คือ ประโยคที่บอกไว้เพื่อให้ทำหรือให้ปฏิบัติ

ตัวอย่าง เช่น

ออกไป

ยืนตรง

ประโยคขอร้อง คือ ประโยคที่ขอให้ผู้อื่นทำหรือปฏิบัติ

ตัวอย่าง เช่น

กรุณาปิดประตูด้วย

ช่วยหยิบเกลือให้หน่อย

ประโยคเชิงข้อนาน คือ ประโยคที่ยกข้อนานให้ผู้อื่นทำหรือปฏิบัติตามผู้พูด

ตัวอย่าง เช่น

ไปดูหนังกันเถอะ

ไปด้วยกันไหม¹

3.2.2.2 การใช้รูปภาษาแสดงเวลาอนาคต (linguistic realization)

การใช้รูปภาษาแสดงเวลาอนาคตในภาษาไทยคือ การแสดงเวลาอนาคตด้วยการณ้ลักษณะ และวิเศษณ์วิบอกเวลาอนาคตโดยใช้วิธีการทางภาษาคำศัพท์ซึ่งมีลักษณะดังนี้

3.2.2.2.1 ลักษณะทางความหมาย

3.2.2.2.2 ลักษณะทางวากยสัมพันธ์

3.2.2.2.3 ลักษณะทางเสียง

3.2.2.2.1 ลักษณะทางความหมาย

ความหมายของเวลาอนาคตในภาษาไทย

ประกอบด้วย

3.2.2.2.1.1 ความหมายทั่วไปของเวลาอนาคต คือ เวลาหรือสิ่งที่จะเกิดขึ้นภายหลังจากเวลาที่พูด เออร์แมน² (Ehrman 1966 : 10) ได้กล่าวถึงความหมายทั่วไปว่าเป็นความหมายที่ใช้ในทุกปรากฏการณ์ ดังนี้

"The basic meaning is the meaning ' that applies in all its occurrences'."

¹ สำหรับคำว่า "ไหม" นั้น วอร์เรน จี. เยทส์ และอับส์ร. ไตรอัน (Warren G. Yates and Absorn Tryon) ได้กล่าวไว้ในหนังสือ Thai Basic Course : Volume 1 ว่า คำแสดงคำถาม (question word) "ไหม" เป็นคำบอกเวลาอนาคตด้วย ในกรณีนี้คำกริยาของประโยคจะต้องเป็นคำกริยาที่แสดงการกระทำเช่น ไป, กิน ไม่ใช่คำกริยาที่แสดงสภาพ เช่น หิว, ง่วง เป็นต้น

² F.R. Palmer, Modality and the English Modals (London: Longman Group Ltd., 1979), p. 10.

3.2.2.2.1.2 ความหมายเฉพาะ เออร์แมน¹

ได้อธิบายไว้ว่าความหมายเฉพาะคือ ความหมายซึ่งได้จากความหมายพื้นฐานและความหมายพิเศษที่เพิ่มเข้ามา ดังคำอธิบายที่ว่า ความหมายเฉพาะ คือ

"subsidiary meanings which derive from the basic meaning but which add something of their own."

จากหลักการของเออร์แมนดังกล่าวนี้ ผู้วิจัยได้นำมาใช้ในการวิเคราะห์ความหมายเฉพาะของเวลาอนาคตโดยพิจารณาจากความสัมพันธ์ของเวลาและการณลักษณะด้วยตารางแจกแจงความหมายเพื่อแสดงลักษณะของเหตุการณ์อนาคตว่ามีสภาพและดำเนินไปอย่างไร ดังตารางต่อไปนี้

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

¹Ibid.

ตารางที่ 5 ตารางแจกแจงความหมายเฉพาะของเวลาอนาคตในภาษาไทยซึ่งได้จากความสัมพันธ์ของเวลาและการณลักษณะ

เวลา	การณลักษณะ					ความหมายเฉพาะ
	Factive	Prospective	Volitive	Predictive	Immediacy of action	
1. อนาคต	+					อนาคตที่จะเป็นจริง (Future Factive)
2. อนาคต		+				อนาคตที่ผู้พูดมั่นใจว่าจะเกิดขึ้นเนื่องจากได้เตรียมเป็นกำหนดการไว้แล้ว (Future Prospective : scheduled). อนาคตที่ผู้พูดมั่นใจว่าจะเกิดขึ้น (Future Prospective) โดยไม่มีกำหนดการล่วงหน้า
3. อนาคต			+			อนาคตที่ผู้พูดตั้งใจจะกระทำ (Future Volitive)
4. อนาคต				+		อนาคตที่ผู้พูดคาดว่าจะเกิดขึ้น (Future Predictive)
5. อนาคต			+		+	อนาคตที่ผู้พูดตั้งใจจะกระทำและที่กำลังจะเกิดขึ้นในขณะนี้ (Future Volitive, Immediacy of action)
6. อนาคต				+	+	อนาคตที่ผู้พูดคาดว่าจะเกิดขึ้นและที่กำลังจะเกิดขึ้นในขณะนี้ (Future Predictive, Immediacy of action)
7. อนาคต		+			+	อนาคตที่ผู้พูดมั่นใจว่าจะเกิดขึ้นและที่กำลังจะเกิดขึ้นในขณะนี้ (Future Prospective, Immediacy of action)

จากตารางที่ 5 ลักษณะสำคัญที่แสดงความหมายเฉพาะของเวลาอนาคตในภาษาไทย
คือ เวลาอนาคต และการณลักษณะ

การณลักษณะที่แสดงความหมายเฉพาะของเวลาอนาคตจำแนกได้เป็น 8 ชนิด

ในการอธิบายจะเรียงการณลักษณะเดี่ยว (ข้อ 1-5) ไว้ก่อนการณลักษณะคู่ (ข้อ 6-8) ดังนี้

1. Factive หมายถึง การณลักษณะที่แสดงเหตุการณ์ที่จะเป็นจริงในอนาคต
เช่น พรุ่งนี้เป็นวันอาทิตย์
2. Prospective (scheduled) หมายถึง การณลักษณะที่แสดงว่าผู้พูด
มั่นใจว่าเหตุการณ์นั้นจะเกิดขึ้นในอนาคต เนื่องจากได้เตรียมเป็นกำหนดการไว้แล้ว
เช่น รถสายกรุงเทพ - เชียงใหม่ (จะ) ออกเข้าวันจันทร์
3. Prospective หมายถึง การณลักษณะที่แสดงว่าผู้พูดมั่นใจว่าเหตุการณ์
นั้นจะเกิดขึ้นในอนาคต โดยที่ไม่มีกำหนดการล่วงหน้าและอาจเปลี่ยนแปลงได้
เช่น เขาก่าส่งจะไปเชียงใหม่ (เย็นนี้)
4. Volitive หมายถึง การณลักษณะที่แสดงว่าผู้พูดตั้งใจจะกระทำเหตุการณ์
อนาคตนั้น ในกรณีนี้ประธานของประโยคต้องเป็นบุรุษที่ 1
เช่น ฉันจะไปเชียงใหม่ (พรุ่งนี้)
5. Predictive หมายถึง การณลักษณะที่แสดงว่าผู้พูดคาดว่า เหตุการณ์นั้น
จะเกิดขึ้นในอนาคต
เช่น เขาจะไปเชียงใหม่ (พรุ่งนี้)
6. Volitive, Immediacy of action คือ เหตุการณ์ในอนาคตซึ่งมี
การณลักษณะ 2 ประเภทปรากฏร่วมกันได้แก่การณลักษณะที่แสดงว่าผู้พูดตั้งใจจะกระทำและ
การณลักษณะที่แสดงถึงเหตุการณ์ที่กำลังจะเกิดขึ้นในมิช่า หมายถึง เหตุการณ์ในอนาคตที่ผู้พูด
ตั้งใจจะกระทำและที่กำลังจะเกิดขึ้นในมิช่า ในกรณีนี้ประธานของประโยคจะเป็นบุรุษที่ 1
เช่น ฉันจะไปเชียงใหม่แล้ว (อีกไม่นานนี้)

7. Predictive, Immediacy of action คือ เหตุการณ์ในอนาคต ซึ่งมีการณ์ลักษณะ 2 ประเภทปรากฏร่วมกัน ได้แก่การณ์ลักษณะที่แสดงว่าผู้พูดคาดว่าเหตุการณ์นั้น จะเกิดขึ้น และการณ์ลักษณะที่แสดง เหตุการณ์ที่กำลังจะเกิดขึ้นในมิช่า หมายถึง เหตุการณ์ที่ผู้พูด คาดว่าจะเกิดขึ้นในอนาคตและที่กำลังจะเกิดขึ้นในมิช่า

เช่น เขาจะไปเชียงใหม่แล้ว (อีกไม่นานนี้)

8. Prospective, Immediacy of action คือ เหตุการณ์ในอนาคต ซึ่งมีการณ์ลักษณะ 2 ประเภทปรากฏร่วมกันได้แก่ การณ์ลักษณะที่แสดงว่าผู้พูดมีความมั่นใจว่า เหตุการณ์จะเกิดขึ้นและการณ์ลักษณะที่แสดง เหตุการณ์ที่กำลังจะเกิดขึ้นในมิช่า หมายถึง เหตุการณ์ที่มั่นใจว่าจะเกิดขึ้นในอนาคตและที่กำลังจะเกิดขึ้นในมิช่า

เช่น เขากำลังจะไปเชียงใหม่แล้ว (ในไม่กี่นาที)

ความสัมพันธ์ระหว่าง เวลาอนาคตและการณ์ลักษณะต่าง ๆ ดังกล่าวนี้จะแสดง ความหมายเฉพาะของ เวลาอนาคต ทำให้เกิดเป็นอนาคตชนิดต่าง ๆ ดังนี้

อนาคตที่จะเป็นจริง

(Future Factive)

อนาคตที่ผู้พูดมั่นใจว่าจะเกิดขึ้นเนื่องจากได้เตรียมเป็นกำหนดการไว้แล้ว

(Future Prospective : scheduled)

อนาคตที่ผู้พูดมั่นใจว่าจะเกิดขึ้น โดยที่ไม่มีกำหนดการล่วงหน้า

(Future Prospective)

อนาคตที่ผู้พูดตั้งใจจะกระทำ

(Future Volitive)

อนาคตที่ผู้พูดคาดว่าจะเกิดขึ้น

(Future Predictive)

อนาคตที่ผู้พูดตั้งใจจะกระทำและที่กำลังจะเกิดขึ้นในมิช่า

(Future Volitive, Immediacy of action)

อนาคตที่ผู้พูดคาดว่าจะเกิดขึ้นและที่กำลังจะเกิดขึ้นในมิช่า

(Future Predictive, Immediacy of action)

อนาคตที่ผู้พูดมั่นใจว่าจะเกิดขึ้นและที่กำลังจะเกิดขึ้นในมิช่า

(Future Prospective, Immediacy of action)

ตารางที่ 6 ต่อไปนี้จะแสดงถึงการใช้ภาษาที่แสดงเวลาอนาคตชนิดต่าง ๆ ในภาษาไทยที่ได้กล่าวมาแล้วพร้อมทั้งประโยคตัวอย่าง

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 6 แสดงการใช้ภาษาที่แสดงความหมายเฉพาะของเวลาอนาคตชนิดต่าง ๆ พร้อมทั้งประโยคตัวอย่าง

เวลา	การณีสัทกษณะ		ความหมายเฉพาะที่ได้จากการวิเคราะห์ ความสัมพันธ์ของเวลาและการณีสัทกษณะ	ตัวอย่าง
	ความหมาย	รูปภาษา		
อนาคต	Factive	-	อนาคตที่จะเป็นจริง (Future Factive)	พรุ่งนี้เป็นวันอาทิตย์
อนาคต	Prospective (scheduled)	จะ	อนาคตที่ผู้พูดมั่นใจว่าจะเกิดขึ้นเนื่องจากได้เตรียมเป็นกำหนดการไว้แล้ว (Future Prospective : scheduled)	รถสายกรุงเทพฯ-เชียงใหม่ (จะ) ออกเข้าวันจันทร์
อนาคต	Prospective	กำลังจะ	อนาคตที่ผู้พูดมั่นใจว่าจะเกิดขึ้น (Future Prospective)	เขากำลังจะไป เชียงใหม่ (บายนี้)
อนาคต	Volitive	จะ	อนาคตที่ผู้พูดตั้งใจจะทำ (Future Volitive)	ฉันจะไปเชียงใหม่ (พรุ่งนี้)
อนาคต	Predictive	จะ	อนาคตที่ผู้พูดคาดว่าจะเกิดขึ้น (Future Predictive)	เขาจะไปเชียงใหม่ (พรุ่งนี้)
อนาคต	Volitive, Immediacy of action	จะ...แล้ว	อนาคตที่ผู้พูดตั้งใจจะทำและที่กำลังจะเกิดขึ้นในนิย้า (Future Volitive, Immediacy of action)	ฉันจะไปเชียงใหม่แล้ว (อีกไม่นานนี้)
อนาคต	Predictive, Immediacy of action	จะ...แล้ว	อนาคตที่ผู้พูดคาดว่าจะเกิดขึ้นและที่กำลังจะเกิดขึ้นในนิย้า (Future Predictive, Immediacy of action)	เขาจะไปเชียงใหม่แล้ว (อีกไม่นานนี้)
อนาคต	Prospective, Immediacy of action	กำลังจะ...แล้ว	อนาคตที่ผู้พูดมั่นใจว่าจะเกิดขึ้นและที่กำลังจะเกิดขึ้นในนิย้า (Future Prospective, Immediacy of action)	เขากำลังจะไปเชียงใหม่แล้ว (ในไม่ช้าก็แล้ว)

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

115855673

3.2.2.2.2 ลักษณะทางวากยสัมพันธ์ของการใช้ภาษาที่

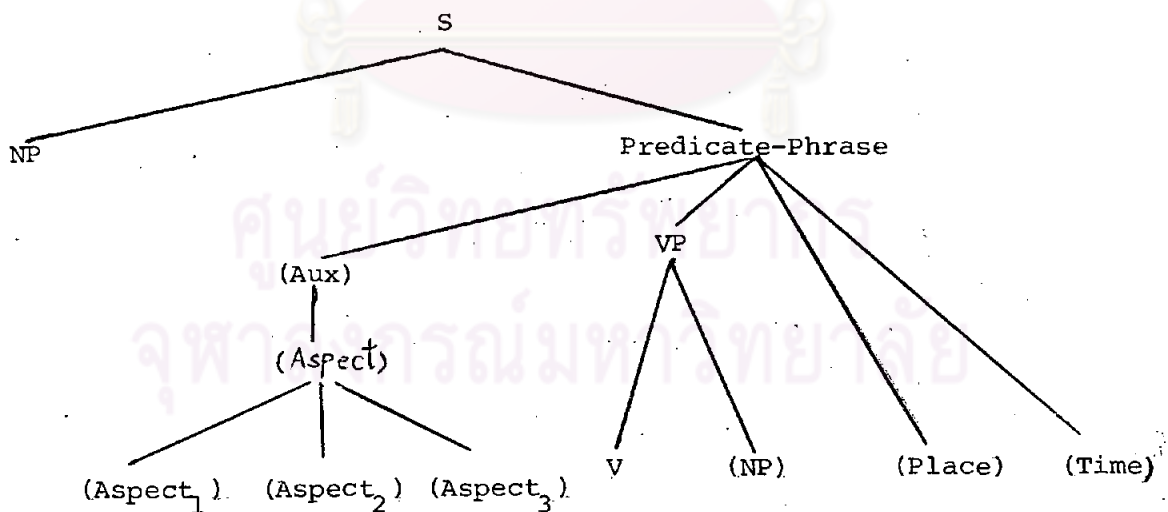
แสดง เวลาอนาคตในภาษาไทย

การอธิบายตามทฤษฎีไวยากรณ์ปริวรรต

มีลักษณะดังนี้

3.2.2.2.2.1- กฎโครงสร้างวลีในภาษาไทย

- (i) $S \longrightarrow NP \text{ Predicate-Phrase}$
- (ii) $\text{Predicate-Phrase} \longrightarrow (\text{Aux}) \text{ VP} (\text{Place}) (\text{Time})$
- (iii) $(\text{Aux}) \longrightarrow (\text{Aspect})$
- (iv) $(\text{Aspect}) \longrightarrow (\text{Aspect}_1) (\text{Aspect}_2) (\text{Aspect}_3)$
- (v) $\text{VP} \longrightarrow \text{V} (\text{NP})$
- (vi) $(\text{Time}) \longrightarrow \text{วิเศษณ์วลีบอกเวลา}$

3.2.2.2.2.2 โครงสร้างวลี

จากแผนภูมิต้นไม้นี้จะเห็นได้ว่าในภาษาไทยไม่ได้แสดงเวลาอนาคตด้วยหน่วยกาล (Tense) การแสดงเวลาอนาคตในภาษาไทยจะแสดงด้วยหน่วยการณลักษณะ (Aspect)

วิเศษณ์วลีบอกเวลา

จากกฎโครงสร้างวลี (iii) และ (iv) คือ

(iii) (Aux) → (Aspect)

(iv) (Aspect) → (Aspect₁) (Aspect₂) (Aspect₃)

(Aspect₁) (Aspect₂) และ (Aspect₃) ได้แก่หน่วยแสดงการณลักษณะต่อไปนี้

(Aspect₁) → กำลัง

(Aspect₂) → จะ

(Aspect₃) → แล้ว

ตัวอย่าง การใช้ Aspect₁ และ Aspect₂ ร่วมกัน เช่น

เขากำลังจะดูโทรทัศน์

ตัวอย่าง การใช้ Aspect₂ และ Aspect₃ ร่วมกัน เช่น

* เขาจะแล้วดูโทรทัศน์ (⇒ เขาจะดูโทรทัศน์แล้ว)

อย่างไรก็ตาม สิ่ง que แสดงเวลาได้ชัดเจนที่สุดในภาษาไทยก็คือวิเศษณ์วลีบอกเวลา ซึ่งเป็นเครื่องระบุว่าเหตุการณ์หรือการกระทำนั้นจะเกิดขึ้นเวลาใด ถ้าประโยคนั้นมีวิเศษณ์วลีบอกเวลาอนาคตปรากฏอยู่ก็แสดงว่าเหตุการณ์นั้นจะเกิดขึ้นในอนาคตคือ หลังจากเวลาที่พูด เช่น

เขาไปเชียงใหม่ อาทิตย์หน้า

"อาทิตย์หน้า" เป็นวิเศษณ์วลีบอกเวลาอนาคต

* หมายถึงประโยคที่ไม่ถูกต้องในภาษา

นอกจากนี้ ยังมีวิเศษณ์วลีบอกเวลาอนาคตอื่น ๆ ได้แก่ พรุ่งนี้ เดือนหน้า
ปีหน้า อีกสักครู่ ในอนาคต เป็นต้น¹

3.2.2.2.2.3 โครงสร้างผิว

ในโครงสร้างลึก เมื่อใส่คำศัพท์แล้วจะเปลี่ยนเป็นโครงสร้างผิวโดยผ่านการใช้กฎปรวรรตต่าง ๆ จนกลายเป็นประโยคที่ใช้ได้ในภาษา

สำหรับภาษาไทย กฎการปรวรรตของประโยคที่แสดงเวลาอนาคตได้แก่

1. กฎการย้ายตำแหน่งการณลักษณะซึ่งเป็นกฎบังคับใช้ (T. obligatory Rule) $(Aspect_1) (Aspect_2) (Aspect_3) V(NP) \Rightarrow (Aspect_1) (Aspect_2) V(NP) (Aspect_3)$
กฎการปรวรรตกฎนี้อธิบายได้ว่า $(Aspect_3)$ เมื่อนำหน้า $V(NP)$ จะปรวรรตเป็น $V(NP)$ ตามด้วย $(Aspect_3)$

ตัวอย่างเช่น เขา $\left\{ \begin{array}{l} \text{จะ} \\ \text{กำลังจะ} \end{array} \right\}$ แล้ว กินข้าว \Rightarrow เขา $\left\{ \begin{array}{l} \text{จะ} \\ \text{กำลังจะ} \end{array} \right\}$ กินข้าว แล้ว

2. กฎการย้ายที่วิเศษณ์วลีบอกเวลา ซึ่งเป็นกฎไม่บังคับใช้ (T. optional rule)

NP VP (Time) \Rightarrow (Time) NP VP

กฎการปรวรรตกฎนี้อธิบายได้ว่าโครงสร้างรูปประโยคซึ่งประกอบด้วยนามวลี กริยาวลี และวิเศษณ์วลีบอกเวลาจะปรวรรตเป็นโครงสร้างรูปประโยคซึ่งประกอบด้วยวิเศษณ์วลีบอกเวลานามวลี และกริยาวลีได้

ดังนั้นประโยคในภาษาไทยที่มีวิเศษณ์วลีบอกเวลาปรากฏอยู่ท้ายประโยค อาจจะใช้กฎการปรวรรตกฎนี้ย้ายวิเศษณ์วลีบอกเวลาให้มาอยู่หน้าประโยคได้

¹ดูรายละเอียดโครงสร้างของวิเศษณ์วลีบอกเวลาได้ในอิงอร สุพันธ์วิเศษณ์ "กาลในภาษาไทย" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิตแผนกวิชาภาษาไทย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2516), หน้า 132-159.

ตัวอย่าง

โรงเรียนจะเปิดเทอมเดือนหน้า \implies เดือนหน้าโรงเรียนจะเปิดเทอม

จากตัวอย่างจะเห็นว่า การแสดง เวลาอนาคตในภาษาไทย โดยการใช้คำวิเศษณ์บอกเวลานั้น คำวิเศษณ์หรือวิเศษณ์วลีบอกเวลานั้น อาจจะปรากฏอยู่ตอนต้นหรือท้ายประโยคก็ได้

รายละเอียดเกี่ยวกับ เวลาอนาคตในภาษาไทยดังกล่าว สามารถแสดงให้เห็นชัดเจนได้จากตารางต่อไปนี้

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 7 แสดงลักษณะทางความหมาย ลักษณะทางวากยสัมพันธ์และตัวอย่างของการใช้ภาษาที่แสดง เวลาอนาคตในภาษาไทย

ลักษณะทางความหมาย		ลักษณะทางวากยสัมพันธ์			ตัวอย่าง
ความหมายทั่วไป	ความหมายเฉพาะ	หน่วยในโครงสร้างลึก		รูปในโครงสร้างผิว	
		หน่วยการณัลักษณะ	หน่วยเวลา		
1. อนาคต	ที่จะเป็นจริง		(Time)	-	พรุ่งนี้ เป็น วันอาทิตย์
2. อนาคต	ที่ผู้พูดมั่นใจว่าจะเกิดขึ้นเนื่องจากได้เตรียมเป็นกำหนดการไว้แล้ว	(Aspect ₂)	(Time)	จะ	รถสายกรุงเทพ-เชียงใหม่(จะ)ออกเข้าวันจันทร์
3. อนาคต	ที่ผู้พูดมั่นใจว่าจะเกิดขึ้น	(Aspect ₁) (Aspect ₂)	(Time)	กำลังจะ....	เขากำลังจะไปเชียงใหม่ (บ่ายนี้)
4. อนาคต	ที่ผู้พูดตั้งใจจะกระทำ	(Aspect ₂)	(Time)	จะ.../ประธานบุรุษที่ 1	ฉันจะไปเชียงใหม่ (พรุ่งนี้)
5. อนาคต	ที่ผู้พูดคาดว่าเกิดขึ้น	(Aspect ₂)	(Time)	จะ	เขาจะไปเชียงใหม่ (พรุ่งนี้)
6. อนาคต	ที่ผู้พูดตั้งใจจะกระทำและที่กำลังจะเกิดขึ้นในนิย้า	(Aspect ₂) (Aspect ₃)	(Time)	จะ...แล้ว/ประธานบุรุษที่ 1	ฉันจะไปเชียงใหม่แล้ว (อีกไม่นานนี้)
7. อนาคต	ที่ผู้พูดคาดว่าเกิดขึ้นและที่กำลังจะเกิดขึ้นในนิย้า	(Aspect ₂) (Aspect ₃)	(Time)	จะ...แล้ว	เขาจะไปเชียงใหม่แล้ว (อีกไม่นานนี้)
8. อนาคต	ที่ผู้พูดมั่นใจว่าจะเกิดขึ้นและที่กำลังจะเกิดขึ้นในนิย้า	(Aspect ₁) (Aspect ₂) (Aspect ₃)	(Time)	กำลังจะ...แล้ว	เขากำลังจะไปเชียงใหม่แล้ว (ในไม่กี่นาที)

3.2.2.2.3 ลักษณะทางเสียงของการใช้ภาษาแสดงเวลา

อนาคตในภาษาไทย

ภาษาไทยไม่มีการเปลี่ยนแปลงรูปคำ ดังนั้น

จึงไม่มีการเปลี่ยนแปลงทางเสียงเพื่อแสดงเวลาอนาคต

ตัวอย่าง เขาไปเชียงใหม่ (เวลาปัจจุบัน)

[pai]¹

เขาจะไปเชียงใหม่ (เวลาอนาคต)

[pai]

3.2.3 สรุปการใช้ภาษาเพื่อแสดงเวลาอนาคตในภาษาไทย

การแสดงเวลาอนาคตในภาษาไทยอาจทำได้โดยการใช้ปริบทและการใช้
รูปภาษา

การแสดงเวลาอนาคตโดยการใช้ปริบท มี 3 ชนิดคือ

1. ปริบทจากข้อความที่กล่าวมาแล้ว หมายถึงข้อความที่กล่าวมาแล้ว
มีรูปภาษาที่แสดงเวลาอนาคตปรากฏอยู่ทำให้เข้าใจได้ว่าข้อความที่ตามมาแสดงเวลาอนาคตด้วย
2. ปริบทที่เป็นสถานการณ์ หมายถึงสถานการณ์แวดล้อมทำให้เข้าใจ
ว่าเหตุการณ์นั้นจะเกิดขึ้นในอนาคตแม้ว่าจะไม่มีรูปภาษาที่แสดงเวลาอนาคตปรากฏอยู่เลย
3. ปริบทโดยนัย หมายถึงชนิดของประโยคแสดงนัยทางความหมาย
ให้เข้าใจได้ว่า เหตุการณ์นั้นจะเกิดขึ้นในอนาคต

การใช้รูปภาษาเพื่อแสดงเวลาอนาคต ประกอบด้วยวิธีการทางภาษาคำศัพท์
ซึ่งมี 3 ลักษณะ คือ

ลักษณะทางความหมาย

ลักษณะทางวากยสัมพันธ์

ลักษณะทางเสียง

¹ สัทอักษร ในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ใช้ตามระบบ IPA (International Phonetic Association)

ลักษณะทางความหมาย จำแนกได้เป็น 2 ชนิด คือ

1. ความหมายทั่วไปของเวลาอนาคต หมายถึง เวลาที่เหตุการณ์จะเกิดหลังจากเวลาที่ผู้พูดพูด
2. ความหมายเฉพาะ หมายถึง ความหมายซึ่งได้จากการวิเคราะห์ในแง่ความสัมพันธ์ของเวลา และการณลักษณะ มี 8 ชนิด ได้แก่

อนาคตที่จะเป็นจริง

อนาคตที่ผู้พูดมั่นใจว่าจะเกิดขึ้นเนื่องมาจากได้เตรียมเป็นกำหนดการไว้แล้ว

อนาคตที่ผู้พูดมั่นใจว่าจะเกิดขึ้น โดยไม่มีกำหนดการล่วงหน้า

อนาคตที่ผู้พูดตั้งใจจะกระทำ

อนาคตที่ผู้พูดคาดว่าจะเกิดขึ้น

อนาคตที่ผู้พูดตั้งใจจะกระทำและที่กำลังจะเกิดขึ้นในมิช่า

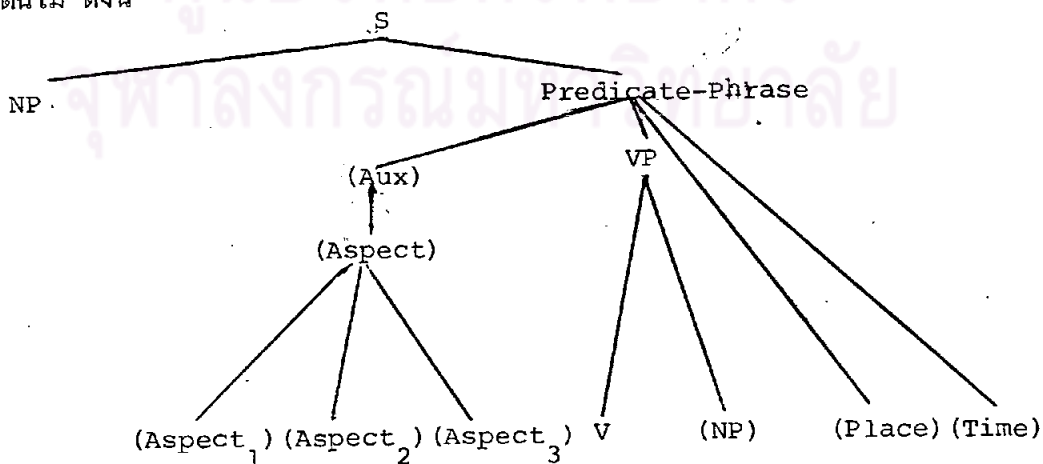
อนาคตที่ผู้พูดคาดว่าจะเกิดขึ้นและที่กำลังจะเกิดขึ้นในมิช่า

อนาคตที่ผู้พูดมั่นใจว่าจะเกิดขึ้นและที่กำลังจะเกิดขึ้นในมิช่า

ลักษณะทางวากยสัมพันธ์

การแสดงเวลาอนาคตในภาษาไทยแสดงได้โดยการเติมหน่วยการณลักษณะและหน่วยเวลาซึ่งได้แก่วิเศษณ์บอกเวลาอนาคต

ลักษณะทางวากยสัมพันธ์ของการใช้ภาษาที่แสดงอนาคตในภาษาไทยแสดงได้โดยแผนภูมิต้นไม้ ดังนี้

ในการแสดงเวลาในภาษาไทย วิเศษณ์บอกเวลานับว่าเป็นสิ่งที่แสดงเวลาได้ชัดเจนที่สุดทั้งนี้เพราะวิเศษณ์บอกเวลาจะเป็นเครื่องบ่งบอกว่าเหตุการณ์นั้นจะเกิดขึ้นเวลาใด เช่น ประโยคที่มีวิเศษณ์บอกเวลาอนาคตปรากฏอยู่ก็แสดงว่า เหตุการณ์นั้นจะเกิดขึ้นในอนาคต

นอกจากนี้ ในภาษาไทยยังมีการแสดงเวลาอนาคตโดยการใช้นำประสม คือ การแสดงเวลาด้วยวิเศษณ์บอกเวลาซึ่งปรากฏอยู่ในประโยคนำของบทสนทนาหรือโดยการใช้นำประสมที่เป็นสถานการณ์บอกให้เข้าใจว่า เหตุการณ์นั้นจะเกิดขึ้นหลังจากเวลาที่ผู้พูดพูด และประสมที่ดูดย่นยซึ่งได้แก่ ประโยคคำสั่ง คำขอร้อง และประโยคเชิญชวน เป็นต้น

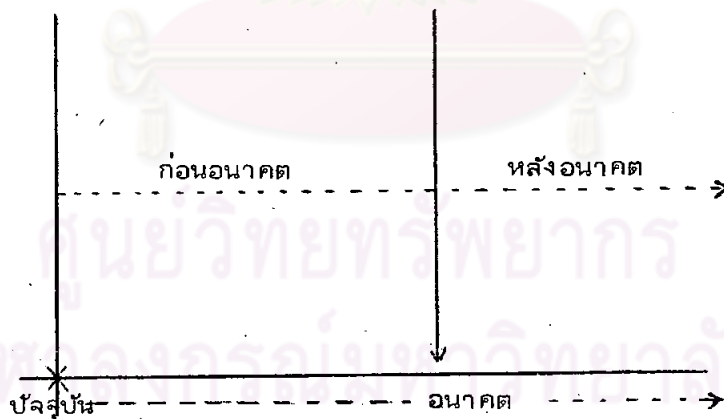
ลักษณะทางเสียง

เนื่องจากภาษาไทยไม่มีการเปลี่ยนแปลงรูปคำกริยาจึงไม่มีการเปลี่ยนแปลงทางเสียง

3.3 การอธิบายการใช้ภาษาที่แสดงเวลาอนาคตในภาษาอังกฤษ

3.3.1 เวลาอนาคต

เวลาอนาคตในภาษาอังกฤษจำแนกได้เป็น เวลาก่อนอนาคต เวลาอนาคตและเวลาหลังอนาคต ดังแสดงโดยเส้นตรงมิติเดียวดังนี้

ตัวอย่าง

He will move into the new house next week. (เวลาอนาคต)

By next Wednesday, he will have moved into the new house.

(เวลาก่อนอนาคต)

He will be going to move¹ into the new house.

He will buy a new car and after that he will move (เวลาหลังอนาคต)
into the new house.

3.3.2 การใช้รูปภาษาแสดงเวลาอนาคตในภาษาอังกฤษ (linguistic realization)

การใช้รูปภาษาแสดงเวลาอนาคตในภาษาอังกฤษคือการแสดงเวลาอนาคตด้วยกริยาช่วย กาล การณ์ลักษณะและวิเศษณ์วลีบอกเวลาโดยใช้วิธีการทางภาษาคำสัตรีซึ่งแสดงลักษณะทางภาษาคำสัตรี ดังนี้

3.3.2.1 ลักษณะทางความหมาย

3.3.2.2 ลักษณะทางวากยสัมพันธ์

3.3.2.3 ลักษณะทางเสียง

3.3.2.1 ลักษณะทางความหมาย

ความหมายของ เวลาอนาคตในภาษาอังกฤษประกอบด้วย

3.3.2.1.1 ความหมายทั่วไปของเวลาอนาคต คือ เวลาหรือ
สิ่งที่จะเกิดขึ้นภายหลังจากเวลาที่ผู้พูดพูด

3.3.2.1.2 ความหมายเฉพาะ คือ ความหมายซึ่งได้จากการวิเคราะห์ความหมายในแง่ของความสัมพันธ์ของเวลาและการณ์ลักษณะด้วยตารางแจกแจงความหมายเพื่อแสดงลักษณะของเหตุการณ์อนาคตว่ามีสภาพและดำเนินไป "อย่างไร"

¹ ในปัจจุบันนิยมมาใช้รูป will + be going to + V เพื่อแสดงเวลาหลังอนาคต

แต่จะใช้วิธีการเชื่อมประโยคอนาคตด้วยวิเศษณ์วลีบอกเวลาหลังอนาคต "after that"

และในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้จำกัดขอบเขตการศึกษาเฉพาะประโยคสามัญเท่านั้นจึงไม่ได้วิเคราะห์ประโยคที่แสดงเวลาหลังอนาคตดังกล่าว

ตารางที่ 8 ตารางแจกแจงความหมายเฉพาะของเวลานาคตในภาษาอังกฤษซึ่งได้จากความสัมพันธ์ของเวลาและการผันขณะ

เวลา	การผันขณะ						ความหมายเฉพาะ
	Factive	Prospective	Volitive	Predictive	Continuative	Completive	
1. Future	+						อนาคตที่จะเป็นจริง (Future Factive)
2. Future		+					อนาคตที่ผู้พูดมั่นใจว่าจะเกิดขึ้นอย่างแน่นอนที่สุดเนื่องจากได้เตรียมเป็นกำหนดการไว้แล้ว (Future Prospective: most certain : scheduled) อนาคตที่ผู้พูดมั่นใจว่าจะเกิดขึ้นอย่างแน่นอน (Future Prospective: certain) อนาคตที่ผู้พูดมั่นใจว่าจะเกิดขึ้นค่อนข้างแน่แต่อาจเปลี่ยนแปลงได้ (Future Prospective: rather certain)
3. Future		+	+				อนาคตที่ผู้พูดตั้งใจจะกระทำและมั่นใจว่าเหตุการณ์อนาคตนั้นจะเกิดขึ้นแน่ (Future Volitive and Prospective)
4. Future			+				อนาคตที่ผู้พูดตั้งใจจะกระทำ (Future Volitive)
5. Future				+			อนาคตที่ผู้พูดคาดว่าจะเกิดขึ้น (Future Predictive)
6. Future				+	+		อนาคตที่ผู้พูดคาดว่าจะเกิดขึ้นและจะกระทำต่อเนื่องในช่วงระยะเวลาหนึ่ง (Future Predictive and Continuative)
7. Before-Future						+	อนาคตที่จะเสร็จสิ้นก่อนเวลานาคตที่กำหนดไว้ (Before-Future Completive)
8. Before-Future					+	+	อนาคตที่จะกระทำต่อเนื่องในช่วงระยะเวลาหนึ่งและจะเสร็จสิ้นก่อนเวลานาคตที่กำหนดไว้ (Before-Future Continuative and Completive)

จากตารางที่ 8 จะเห็นว่าลักษณะสำคัญที่แสดงความหมายเฉพาะของ เวลาอนาคตใน
ภาษาอังกฤษคือ เวลา และการณ์ลักษณะ

เวลาอนาคต จำแนกได้เป็น เวลาอนาคต และเวลาก่อนอนาคต

ส่วนการณ์ลักษณะที่แสดงความหมายเฉพาะของ เวลาอนาคตจำแนกได้เป็น 8 ชนิดคือ

1. Factive หมายถึง การณ์ลักษณะที่แสดงเหตุการณ์ที่จะเป็นจริงในอนาคต
เช่น
Next Christmas falls on Friday.
He will be sixty next birthday.
2. Prospective (most certain:scheduled) หมายถึง การณ์ลักษณะที่
แสดงว่าผู้พูดมั่นใจว่าเหตุการณ์ในอนาคตนั้นจะเกิดขึ้นอย่างแน่นอนที่สุด เนื่องจากได้มีการเตรียม
เป็นกำหนดการล่วงหน้าไว้แล้วและไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้ (unalterable)
เช่น
The express train leaves for London at 10.00 a.m.
3. Prospective (certain) หมายถึง การณ์ลักษณะที่แสดงว่าผู้พูดมั่นใจว่า
เหตุการณ์ในอนาคตนั้นจะเกิดขึ้นอย่างแน่นอน
เช่น
He is going to leave for London tomorrow.
He is about to leave for London tomorrow. (in formal style)
4. Prospective (rather certain) หมายถึง การณ์ลักษณะที่แสดงว่าผู้พูด
มั่นใจว่าเหตุการณ์ในอนาคตนั้นจะเกิดขึ้นค่อนข้างแน่ แต่อาจจะมีการเปลี่ยนแปลงได้ (alterable)
เช่น
Tom is leaving for London tomorrow.
Tom is to leave for London tomorrow. (in formal style)

5. Volitive¹ หมายถึง การณ์ลักษณะที่แสดงว่าผู้พูดตั้งใจจะกระทำเหตุการณ์อนาคตนั้น

เช่น I will change it for you.

6. Predictive หมายถึง การณ์ลักษณะที่แสดงว่าผู้พูดคาดว่าเหตุการณ์นั้นจะเกิดขึ้นในอนาคต

เช่น He will change it for you.

7. Completive หมายถึง การณ์ลักษณะที่แสดงว่าเหตุการณ์นั้นจะเสร็จสิ้นก่อนเวลาอนาคตที่กำหนดไว้

เช่น By next Wednesday, Tom will have left London.

8. Predictive and Continuative หมายถึง การณ์ลักษณะที่แสดงว่าผู้พูดคาดว่าเหตุการณ์นั้นจะเกิดขึ้นในอนาคตและจะทำต่อเนื่องในช่วงระยะเวลาหนึ่งในอนาคต

เช่น Tom will be giving a lecture at London University from 9.00 to 10.00 tomorrow.

9. Volitive and Prospective หมายถึง การณ์ลักษณะที่แสดงว่าผู้พูดตั้งใจจะกระทำเหตุการณ์อนาคตนั้น และมั่นใจว่าเหตุการณ์ในอนาคตนั้นจะเกิดขึ้นแน่

เช่น I am going to leave for London tomorrow.

(I intend to leave tomorrow, not tonight definitely.)

10. Continuative and Completive หมายถึง การณ์ลักษณะที่แสดงว่าเหตุการณ์นั้นจะทำต่อเนื่องในช่วงระยะเวลาหนึ่งในอนาคตและจะเสร็จสิ้นก่อนเวลาอนาคตที่กำหนดไว้

เช่น By 10 o'clock tomorrow, he will have been driving his car continuously for ten hours.

ความสัมพันธ์ระหว่าง เวลาอนาคตและการณ์ลักษณะต่าง ๆ ดังกล่าวนี้จะแสดงความหมายของเวลาอนาคตทำให้เกิดเป็นอนาคตชนิดต่าง ๆ ดังนี้

¹ในกรณีที่มีการณ์ลักษณะที่แสดงว่าผู้พูดตั้งใจจะกระทำเหตุการณ์อนาคตนั้นปรากฏร่วมด้วยประธานของประโยคจะเป็นสรรพนามบุรุษที่ 1 เสมอ

อนาคตที่จะเป็นจริง (Future Factive)

อนาคตที่ผู้พูดมั่นใจว่าจะเกิดขึ้นอย่างแน่นอนที่สุดเนื่องจากได้เตรียมเป็นกำหนดการไว้แล้วและไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้ (Future Prospective; most certain : scheduled)

อนาคตที่ผู้พูดมั่นใจว่าจะเกิดขึ้นอย่างแน่นอน (Future Prospective : certain)

อนาคตที่ผู้พูดมั่นใจว่าจะเกิดขึ้นค่อนข้างแน่ แต่อาจเปลี่ยนแปลงได้ (Future Prospective : rather certain)

อนาคตที่ผู้พูดตั้งใจจะกระทำ (Future Volitive)

อนาคตที่ผู้พูดคาดว่าจะเกิดขึ้น (Future Predictive)

อนาคตที่ผู้พูดคาดว่าจะเกิดขึ้นและจะกระทำต่อเนื่องในช่วงระยะเวลาหนึ่ง (Future Predictive and Continuative)

อนาคตที่ผู้พูดตั้งใจจะกระทำและมั่นใจว่าจะเกิดขึ้นแน่ (Future Volitive and Prospective)

ก่อนอนาคตที่แสดงว่าเหตุการณ์จะเสร็จสิ้นก่อนเวลาอนาคตที่กำหนดไว้ (Before-Future Completive)

ก่อนอนาคตที่แสดงว่าเหตุการณ์จะกระทำต่อเนื่องในช่วงระยะเวลาหนึ่งและจะเสร็จสิ้นก่อนเวลาอนาคตที่กำหนดไว้ (Before-Future Continuative and Completive)

ตารางที่ 9 ต่อไปนี้จะแสดงถึงความหมายเฉพาะของอนาคตชนิดต่าง ๆ ดังกล่าว

พร้อมทั้งประโยคตัวอย่าง

ตารางที่ 9 แสดงความหมายเฉพาะของเวลานาตในภาษาอังกฤษ พร้อมทั้งประโยคตัวอย่าง

ความหมายเฉพาะ	ตัวอย่าง
✓ อนาคตที่จะเป็นจริง (Future Factive)	{ Next Christmas falls on Friday. { He will be sixty next birthday.
อนาคตที่ผู้พูดมั่นใจว่าจะเกิดขึ้นอย่างแน่นอนที่สุดเนื่องจากได้เตรียมเป็นกำหนดการไว้แล้ว (Future Prospective, most certain : scheduled)	The express train leaves for London at 10.00 A.M.
อนาคตที่ผู้พูดมั่นใจว่าจะเกิดขึ้นอย่างแน่นอน (Future Prospective : certain)	{ Tom is going to leave for London tomorrow. { Tom is about to leave for London tomorrow. (in formal style)
อนาคตที่ผู้พูดมั่นใจว่าจะเกิดขึ้นค่อนข้างแน่ (Future Prospective : rather certain)	{ He is leaving for London tomorrow. { He is to leave for London tomorrow. (in formal style)
✓ อนาคตที่ผู้พูดตั้งใจจะกระทำ (Future Volitive)	{ I will change it for you. { If I will leave for London at 9.00, I will arrive at 15.00.
อนาคตที่ผู้พูดคาดว่าจะกระทำ (Future Predictive)	He will change it for you.
อนาคตที่ผู้พูดตั้งใจจะกระทำและมั่นใจว่าจะเกิดขึ้นอย่างแน่นอน (Future Volitive and Prospective)	I am going to leave for London tomorrow. (I intend to leave tomorrow, not tonight definitely.)
✓ อนาคตที่ผู้พูดคาดว่าจะกระทำและจะกระทำต่อเนื่องในช่วงระยะเวลาหนึ่ง (Future Predictive and Continuative)	Tom will be giving a lecture at London University from 9.00 to 10.00 tomorrow.
✓ ก่อนอนาคตที่แสดงว่าเหตุการณ์จะเสร็จสิ้นก่อนเวลานาตที่กำหนดไว้ (Before-Future Complete)	By next Wednesday, Tom will have left London.
✓ ก่อนอนาคตที่แสดงว่าเหตุการณ์จะกระทำต่อเนื่องในช่วงระยะเวลาหนึ่งและจะเสร็จสิ้นก่อนเวลานาต (Before-Future Continuative and Complete) หักเหนาคำ	By 10 o'clock tomorrow, he will have been driving his car continuously for ten hours.

3.3.2.2 ลักษณะทางวากยสัมพันธ์ของการใช้ภาษาที่แสดงเวลาอนาคต

ในภาษาอังกฤษ

ลักษณะทางวากยสัมพันธ์ของการใช้ภาษาที่แสดงเวลาอนาคตในภาษาอังกฤษสามารถอธิบายได้ด้วยกฎเหล่านี้ซึ่งได้ดัดแปลงมาจากกฎโครงสร้างวลีในภาษาอังกฤษ ซึ่งโนม ชอมสกี (Noam Chomsky) ได้เสนอไว้ ดังนี้¹

3.3.2.2.1 กฎโครงสร้างวลีในภาษาอังกฤษ

- (I) $S \longrightarrow NP \widehat{\text{Predicate-Phrase}}$
- (II) $\text{Predicate-Phrase} \longrightarrow \text{Aux} \widehat{VP} \text{ (Place) (Time)}$
- (III) $VP \longrightarrow \left\{ \begin{array}{l} \text{Copula} \widehat{\text{Predicate}} \\ \text{(NP) (Prep-Phrase) (Prep-Phrase)} \\ \text{V} \left\{ \begin{array}{l} \text{(Manner)} \\ \text{S} \\ \text{Predicate} \end{array} \right\} \end{array} \right\}$
- (IV) $\text{Predicate} \longrightarrow \left\{ \begin{array}{l} \text{Adjective} \\ \text{(like) Predicate-Nominal} \end{array} \right\}$
- (V) $\text{Prep-Phrase} \longrightarrow \text{Direction, Duration, Place, Frequency etc.}$
- (VII) $NP \longrightarrow (\text{Det}) N (\text{S})$
- (XVI) $\text{Aux} \longrightarrow \text{Tense (M) (Aspect)}$

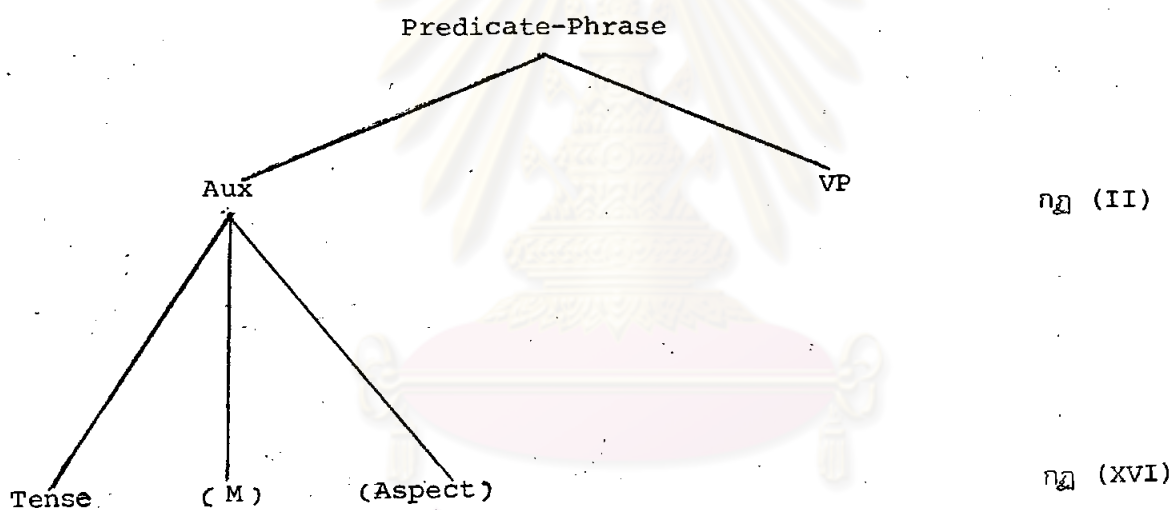
¹Noam Chomsky, Aspects of the Theory of Syntax, p, 107,

3.3.2.2.2 หน่วยกาลในภาษาอังกฤษตามทฤษฎีไวยากรณ์ปริวรรต

จากกฎโครงสร้างวลีที่ (II) และ (XVI) ในประโยคภาษาอังกฤษจะเห็นได้ว่า กาลเป็นหน่วยหนึ่งที่อยู่ในหน่วยช่วยกริยา (Aux) และหน่วยช่วยกริยานี้ก็เป็นหน่วยที่บังคับหน่วยหนึ่งของภาคแสดง-วลี (ในภาคแสดง-วลีจะปรากฏหน่วยที่บังคับสองหน่วยคือ หน่วยช่วยกริยาและกริยาวลี) โดยที่กาลจะปรากฏเป็นหน่วยบังคับ ส่วนกริยาช่วยและการันต์ลักษณะนั้นจะปรากฏเป็นหน่วยเลือกได้ ดังจะเห็นได้จากแผนภูมิดังนี้ คือ

แผนภูมิที่ 1

ลักษณะของหน่วยกาลที่ปรากฏเป็นหน่วยบังคับในภาคแสดง-วลี

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ชอมสกี¹ (Chomsky) ได้แบ่งหน่วยกาลออกเป็นปัจจุบันกาล (Present) และอดีตกาล (Past) ตามกฎ (XVII) ดังนี้

(XVII) Tense \longrightarrow $\left\{ \begin{array}{l} \text{Present} \\ \text{Past} \end{array} \right\}$

กริยาช่วยซึ่งเดิมใช้สัญลักษณ์ M ต่อมาได้เปลี่ยนเป็น Modal ส่วนการณลักษณะจะแบ่งได้เป็นการณลักษณะที่สมบูรณ์ (Perfect Aspect) และการณลักษณะกำลังดำเนินอยู่ (Progressive Aspect) ดังนั้น ในกฎโครงสร้างวลีที่ (XVI) ข้างต้นนี้ ถ้าเขียนใหม่โดยให้รายละเอียดเพิ่มขึ้นจะเป็นดังนี้ คือ

(XVI) Aux \longrightarrow Tense (Modal) (Perfect) (Progressive)

จากกฎใหม่ที่ได้ให้รายละเอียดเพิ่มขึ้นแล้วนี้ หน่วยช่วยกริยา (Aux) สามารถแจกแจงเป็นโครงสร้างได้ถึง 8 โครงสร้าง ดังนี้

กาล

กาล กริยาช่วย

กาล การณลักษณะที่สมบูรณ์

กาล การณลักษณะที่กำลังดำเนินอยู่

กาล กริยาช่วย การณลักษณะที่สมบูรณ์

กาล กริยาช่วย การณลักษณะที่กำลังดำเนินอยู่

กาล การณลักษณะที่สมบูรณ์ การณลักษณะที่กำลังดำเนินอยู่

กาล กริยาช่วย การณลักษณะที่สมบูรณ์ การณลักษณะที่กำลังดำเนินอยู่

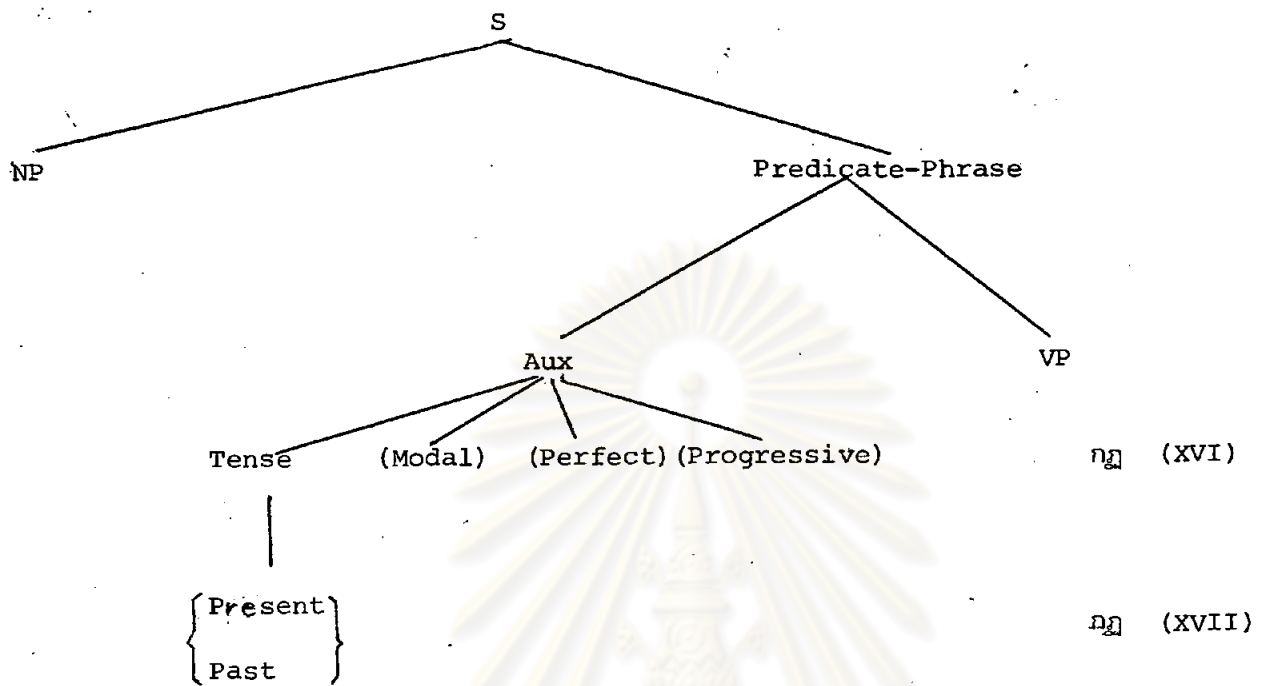
เพื่อให้เห็นลักษณะของหน่วยกาลที่ปรากฏในประโยคภาษาอังกฤษได้อย่างชัดเจน

จะเขียนโครงสร้าง ดังนี้

¹ Ibid, p. 42-43.

แผนภูมิที่ 2

ลักษณะของหน่วยกาลที่ปรากฏในประโยคภาษาอังกฤษ

จากแผนภูมิที่ 2 นี้ แสดงให้เห็นว่ากาลจะปรากฏอยู่ภายใต้หน่วยช่วยกริยา (Aux) โดยอาจจะมีกริยาช่วย (Modal) การณ์ลักษณะที่สมบูรณ์ (Perfect) การณ์ลักษณะที่กำลังดำเนินอยู่ (Progressive) เกิดร่วมกับกาลได้ และกาลก็แบ่งได้เป็นปัจจุบันกาล (Present) หรืออดีตกาล (Past) ฉะนั้นจากโครงสร้างทั้ง 8 โครงสร้างของหน่วยช่วยกริยานั้น เมื่อเปลี่ยนกาล เป็นปัจจุบันกาลหรืออดีตกาลตามกฎ (XVII) แล้วจะได้โครงสร้างถึง 16 โครงสร้าง ดังจะเขียนเป็นตารางแสดงโครงสร้างของหน่วยช่วยกริยาทั้ง 16 โครงสร้างได้ดังนี้

ตารางที่ 10 โครงสร้างทั้งหมดของหน่วยกริยาในประโยคภาษาอังกฤษ

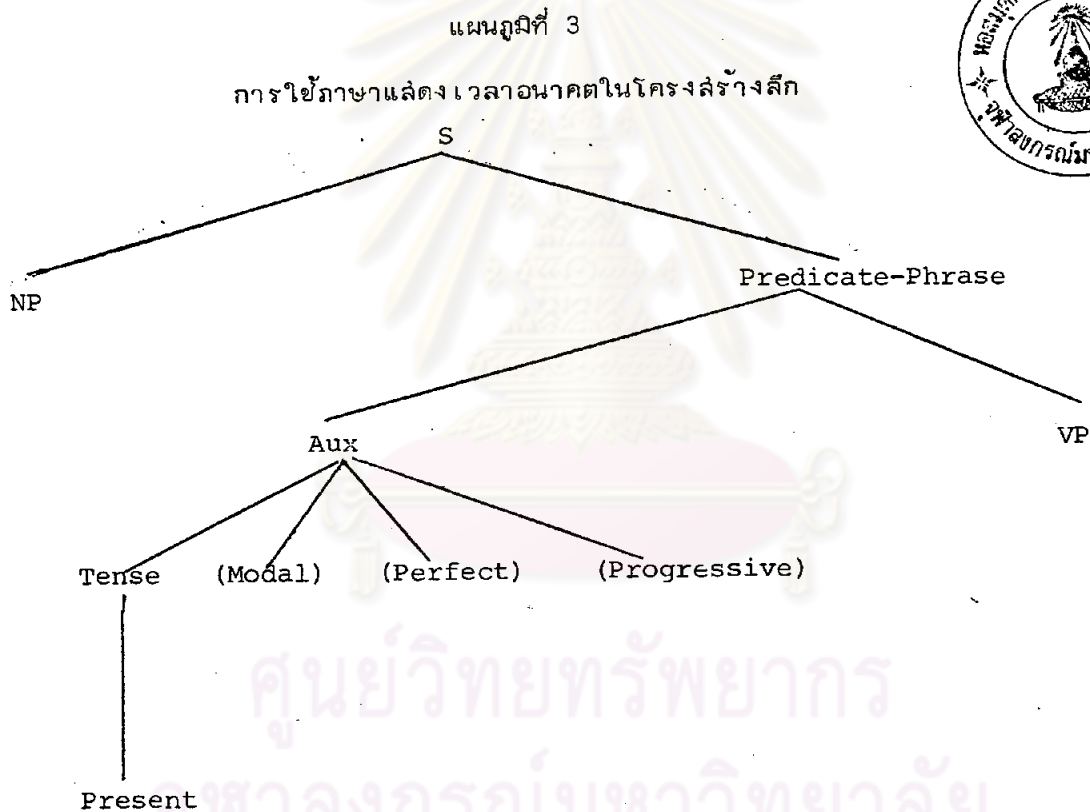
S			
NP	Predicate-Phrase		
	Aux		VP
	Tense (Modal) (Perfect) (Progressive)		V NP
	Present	- - -	
	Past	- - -	
	Present Modal	- - -	
	Past Modal	- - -	
	Present	- Perfect -	
	Past	- Perfect -	
	Present	- - Progressive	
	Past	- - Progressive	
	Present Modal	Perfect -	
	Past Modal	Perfect -	
	Present Modal	- Progressive	
	Past Modal	- Progressive	
	Present	- Perfect Progressive	
	Past	- Perfect Progressive	
	Present Modal	Perfect Progressive	
	Past Modal	Perfect Progressive	

สำหรับคำกริยาช่วย (Modal) นั้น วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ได้จำกัดขอบข่ายของการศึกษาเฉพาะ will ไม่รวมกริยาช่วยอื่น ๆ ดังนั้นจึงจะวิเคราะห์กริยาช่วย will ที่เกิดร่วมกับกาล และการณ์ลักษณะ ซึ่งแสดงเวลาอนาคตเท่านั้น

3.3.2.2.3 โครงสร้างวลี

การใช้ภาษาแสดงเวลาอนาคตในภาษาอังกฤษในระดับ

โครงสร้างวลี จะแสดงได้จากหน่วยกาล หน่วยกริยาช่วย และหน่วยการณ์ลักษณะที่ปรากฏในภาคแสดง-วลีตามกฎโครงสร้างวลี ดังนี้

จากแผนภูมินี้ จะเห็นได้ว่า การใช้ภาษาแสดงเวลาอนาคตปรากฏจากหน่วยกาลปัจจุบันกาลซึ่งมีกริยาช่วย และการณ์ลักษณะที่สมบูรณ์และการณ์ลักษณะที่กำส้งตำเนินอยู่ปรากฏพร้อมด้วยได้

โครงสร้างลึกของการใช้ภาษาแสดงเวลาอนาคตที่ได้จากแผนภูมิที่ 3 นี้ อาจเรียกได้ว่า โครงสร้างประโยครองสุดท้าย (pre-terminal derivational string) ซึ่งจะทำให้เป็นโครงสร้าง ประโยคสุดท้าย (terminal string) ได้ด้วยการใส่คำศัพท์ แผนภูมิต่อไปนี้จะแสดงโครงสร้าง ประโยคสุดท้ายของการใช้ภาษาแสดงเวลาอนาคตซึ่งจะแยกเป็น 2 โครงสร้าง คือ

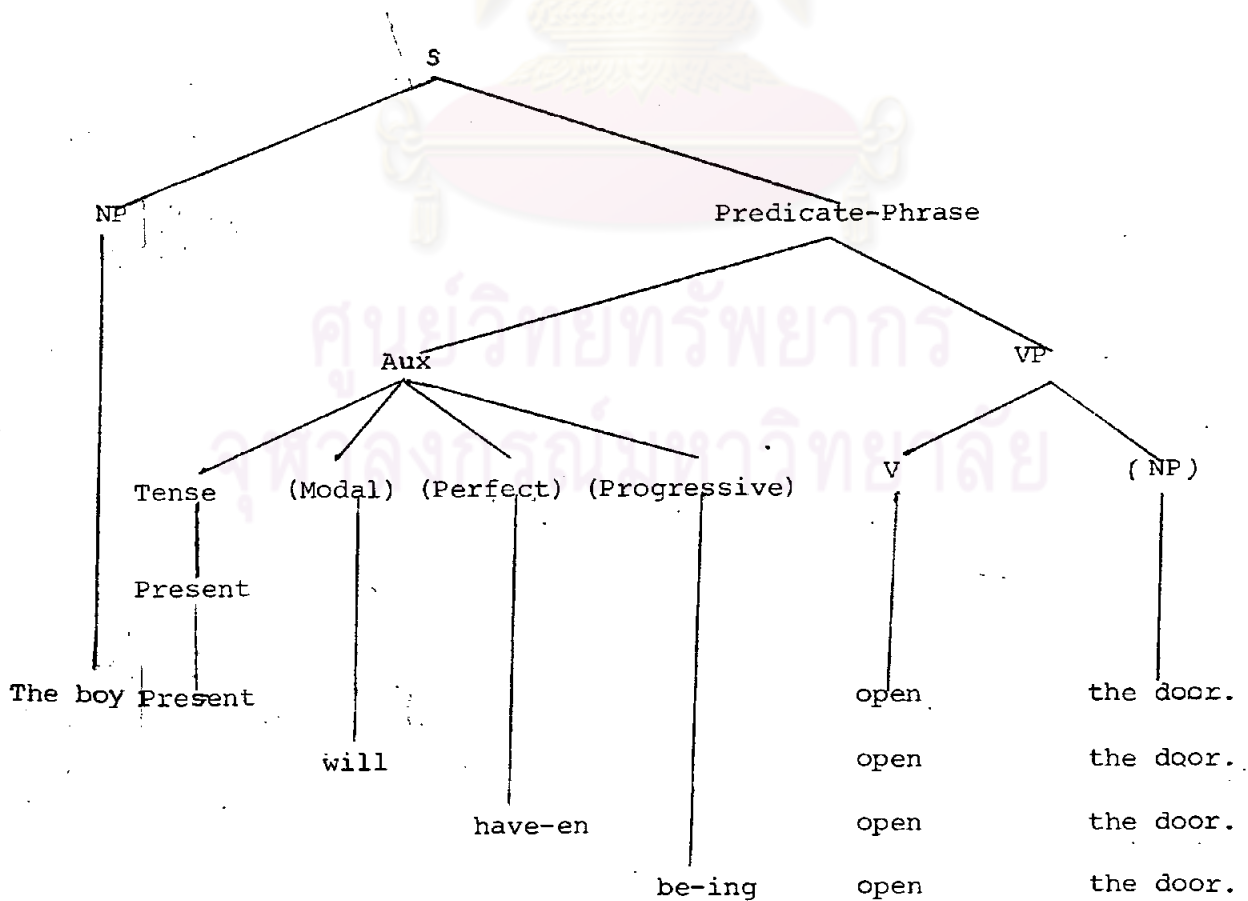
แผนภูมิที่ 4.1 แสดงโครงสร้างประโยคสุดท้าย ซึ่งกริยาวลี (VP) ประกอบด้วย V (NP)

แผนภูมิที่ 4.2 แสดงโครงสร้างประโยคสุดท้าย ซึ่งกริยาวลี (VP) ประกอบด้วย V (go) และ S

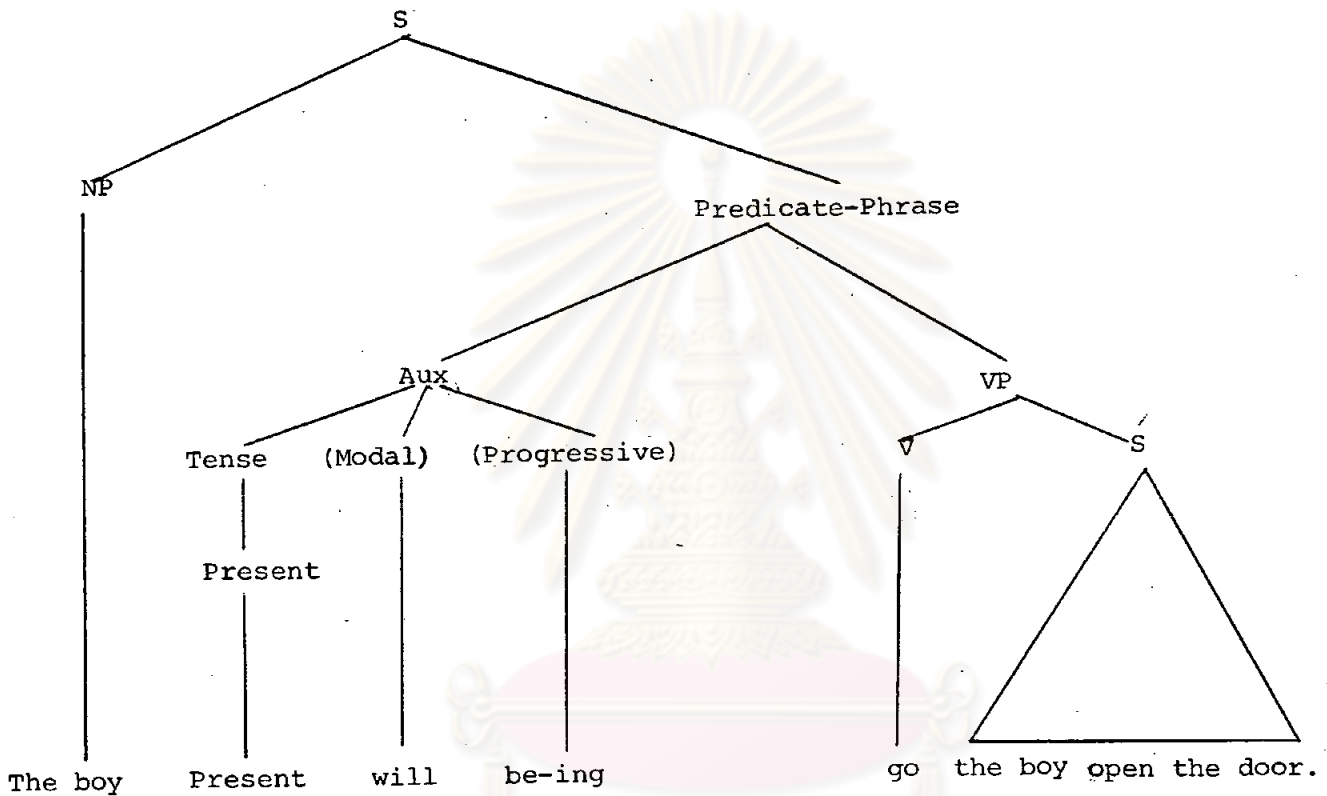
แผนภูมิที่ 4

แผนภูมิต้นไม้แสดงโครงสร้างประโยคสุดท้าย

4.1 แผนภูมิต้นไม้แสดงโครงสร้างประโยคสุดท้ายซึ่ง VP ประกอบด้วย V (NP)

4.2 แผนภูมิต้นไม้แสดง โครงรูปประโยคสุดท้ายซึ่ง VP ประกอบด้วย V(go) S

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

3.3.2.2.4 โครงสร้างผิว

โครงสร้างลึกของกริยาใช้ภาษาที่แสดง เวลาอนาคตจะเปลี่ยน

เป็นโครงสร้างผิวได้นั้นจะต้องผ่านกฎการปริวรรตซึ่งจะไม่เปลี่ยนความหมายของประโยคแต่ละเปลี่ยน
หน่วยต่าง ๆ ในโครงสร้างลึกให้อยู่ในตำแหน่งที่ถูกต้อง

กฎการปริวรรตที่สำคัญในเรื่องของการใช้ภาษาแสดง
 เวลาอนาคตกที่เป็นกฎบังคับใช้คือ กฎการล่อดคล้องเรื่องพจน์ระหว่างประธานและคำกริยา
 (Concord Rule) กฎการย้ายตำแหน่งหน่วยเติม (Affix-Hopping Rule) และกฎ
 การล่อดของนามวลีซึ่งเป็นบุคคลเดียวกับประธานของประโยค (Equi-NP deletion) และกฎ
 การทำกริยาให้เป็น to Infinitive (ในกรณีกริยา (VP) ประกอบด้วยกริยา (V) และ
 ประโยครอง (S)) ดังนี้

1. กฎการล่อดคล้องเรื่องพจน์ระหว่างประธานและคำกริยา (T. obligatory rule)

$$\begin{bmatrix} \text{NP sing} \\ \text{NP plu} \end{bmatrix} + \text{pres} + \text{V} \Rightarrow \begin{bmatrix} \text{NP sing} \\ \text{NP plu} \end{bmatrix} + \text{pres} + \begin{bmatrix} \text{V sing} \\ \text{V plu} \end{bmatrix}$$

กฎการปริวรรตนี้อธิบายได้ว่า คำกริยาในโครงสร้างประโยคที่ประกอบด้วยนามวลี
 เอกพจน์หรือพหูพจน์ หน่วยปลุขบันกาล และคำกริยา จะเปลี่ยนให้ล่อดคล้องกับนามวลีเป็นคำ
 กริยาเอกพจน์หรือพหูพจน์ตามนามวลี

2. กฎการย้ายตำแหน่งหน่วยเติม (T. obligatory rule)

$$\text{Affix} + \text{V} \Rightarrow \text{V} + \text{Affix} \text{ (เมื่อ Affix} = \text{-s, } \emptyset, \text{-en, -ing)}$$

กฎการปริวรรตกฎนี้อธิบายได้ว่า หน่วยเติมเมื่อนำหน้าคำกริยาจะปริวรรตเป็นคำกริยา
 ตามด้วยหน่วยเติม หน่วยเติมนี้ได้แก่ -s, \emptyset , -en และ -ing

ในกรณีที่กริยาวลี (Verb Phrase) ประกอบด้วยกริยาและประโยครองจะมีกฎปริวรรต
 ที่บังคับใช้เพิ่มขึ้นคือ

3. กฎการล่อดของนามวลีซึ่งเป็นบุคคลเดียวกับประธานของประโยค (Equi-NP deletion) และกฎการทำกริยาให้เป็น to Infinitive (T. obligatory rule)

$$\text{NP}_1 + \text{Aux} + \left[\text{V} + \left[\text{NP}_2 + \text{VP} \right]_S \right]_{\text{VP}} \Rightarrow \text{NP}_1 + \text{Aux} + \left[\text{V} + \text{to} + \text{VP} \right]_{\text{VP}} \text{ เมื่อ } \text{NP}_1 = \text{NP}_2$$

ดังนั้น โครงรูปประโยคสุดท้ายที่ได้จากแผนภูมิที่ 4.1 เมื่อใช้กฎการถอดคล้อง
เรื่องพจน์ระหว่างประธานและคำกริยาแล้วจะได้โครงรูปประโยคดังนี้ คือ

The boy -S open the door at 9.00.

The boy will open the door at 9.00.

The boy will have-en open the door.

The boy will be -ing open the door.

และโครงรูปประโยคทั้งหมดนี้จะต้องผ่านกฎการปริวรรตย้ายตำแหน่งหน่วยเติม
ซึ่งจะทำให้ได้โครงรูปประโยคที่เป็นโครงสร้างผิว ดังนี้

The boy opens the door at 9.00

The boy will open the door at 9.00.

The boy will have opened the door.

The boy will be opening the door.

ในกรณีที่กริยาวลีประกอบด้วยกริยาและประโยครองดังแสดงในแผนภูมิที่ 4.2
หลังจากผ่านการใช้กฎการถอดคล้อง เรื่องพจน์ระหว่างประธานและคำกริยา การย้ายตำแหน่งหน่วย
เติมแล้วจะได้โครงรูปประโยค ดังนี้

The boy is going the boy open the door.

โครงรูปประโยคดังกล่าวนี้จะต้องผ่านกฎการลดรูปของนามวลีซึ่งเป็นบุคคลเดียว
กับประธานของประโยคและกฎการทำกริยาให้เป็น to Infinitive ซึ่งจะทำให้ได้โครงรูป
ประโยคที่เป็นโครงสร้างผิว ดังนี้

The boy is going to open the door.

นอกจากจะมีกฎบังคับใช้ดังกล่าวแล้ว ยังมีกฎการปริวรรตที่ไม่บังคับใช้อีกกฎหนึ่ง
ที่เกี่ยวข้อง คือ กฎการย้ายที่วิเศษณ์วลีบอกเวลา ซึ่งวิเศษณ์วลีบอกเวลานี้เติมปรากฏอยู่ท้าย
ประโยคในกฎโครงสร้างผิวอาจจะย้ายมาอยู่หน้าประโยคได้ กฎนี้จะมีลักษณะดังนี้ คือ

4. กฎการย้ายที่วิเศษณ์บอกเวลา (T. optional rule)

NP + VP + (Time) \implies (Time) + NP + VP

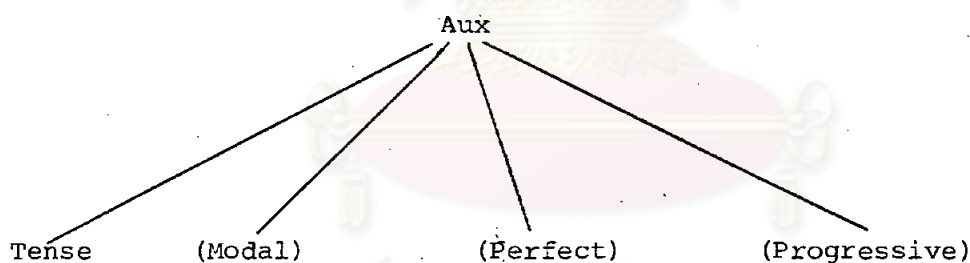
กฎการ परिवรรตกฎนี้อธิบายได้ว่า โครงรูปประโยคซึ่งประกอบด้วยนามวลี กริยาวลี และวิเศษณ์บอกเวลา จะ परिवรรตเป็นโครงสร้างประโยคซึ่งประกอบด้วยวิเศษณ์บอกเวลา นามวลี และกริยาวลี

ดังนั้น ในประโยคภาษาอังกฤษที่มีวิเศษณ์บอกเวลาปรากฏอยู่ท้ายประโยคอาจจะใช้กฎการ परिवรรตชนิดนี้ย้ายวิเศษณ์บอกเวลาให้มาอยู่หน้าประโยคได้

ตัวอย่าง \implies He will move into the new house next month.
Next month he will move into the new house.

3.3.2.2.5 การแล้ดงรูปของการณ์ลักษณะในโครงสร้างลึก

และโครงสร้างผิว

การที่กาลปรากฏอยู่ใต้หน่วยช่วยกริยา (Aux) โดยมีกริยาช่วย การณ์ลักษณะที่ลุ่มบูรณ์ การณ์ลักษณะที่กำล้งดำเนินอยู่เกิดรวมกับกาลได้ จะแล้ดงรูปในโครงสร้างลึกและโครงสร้างผิว ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 11 รูปของการณ์ลักษณะในโครงสร้างสีกและโครงสร้างฉิว

การณ์ลักษณะ	รูปในโครงสร้างสีก	รูปในโครงสร้างฉิว
Factive	{ Present Present + Modal	V (-s) will, 'll
Prospective (most certain: scheduled) (quite certain)	Present { Present + be-ing + V(go) Present + Modal	V (-s) { is } going to { are } { is } about to { am } { are }
(certain)	{ Present + be - ing Present + Modal	{ is } { am } - ing { are } { is } { am } to { are }
Volitive + Prospective	Present + be-ing + V(go)	am going to
Predictive	Present + Modal	{ will 'll
Volitive	Present + Modal	will
Predictive + Continuative	Present + Modal + be-ing	{ will } { 'll } be-ing
Completive	Present+Modal+have-en	{ will } { 'll } have-en
Continuative + Completive	Present + Modal + have -en + be-ing	{ will } { 'll } have been-ing

รายละเอียดเกี่ยวกับลักษณะทางความหมายและลักษณะทางวากยสัมพันธ์ของการใช้ภาษาที่
แสดงเวลาอนาคตในภาษาอังกฤษที่กล่าวมาแล้วทั้งหมดจะแสดงให้เห็นชัดเจนยิ่งขึ้นได้จากตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 12 แสดงลักษณะทางความหมาย ลักษณะทางวากยสัมพันธ์ ชื่อของกาลหรือทั้งตัวอย่างของการไปภาษาถิ่นแสดงเวลาอนาคตในภาษาอังกฤษ

ลักษณะทางความหมาย		ลักษณะทางวากยสัมพันธ์				ชื่อของกาลใน	ตัวอย่าง
ความหมายทั่วไป	ความหมายเฉพาะ	หน่วยในโครงสร้างหลัก			รูปในโครงสร้างผิว	ภาษาอังกฤษ	
		หน่วยกาล	หน่วยกริยาช่วย	หน่วยการระบุลักษณะ			
1. อนาคต	ที่จะเป็นจริง	Present Present	Modal		(-S) will ('ll)	Present Simple Future Simple	Next Christmas falls on Friday. He will be sixty next birthday.
2. อนาคต	ที่ผู้พูดมั่นใจว่าจะเกิดขึ้นอย่างแน่นอนที่สุดเนื่องจากได้เตรียมเป็นที่หมดการไว้แล้ว	Present			(-S)	Present Simple	The express train leaves for London at 10.00 A.M.
3. อนาคต	ที่ผู้พูดมั่นใจว่าจะเกิดขึ้นอย่างแน่นอน	Present		Progressive (be-ing)	is } are } going to	Future Simple	He is going to leave for London tomorrow.
4. อนาคต	ที่ผู้พูดมั่นใจว่าจะเกิดขึ้นค่อนข้างแน่	Present		Progressive (be-ing)	is } am } -ing are }	Present Continuous	Tom is leaving for London tomorrow.
5. อนาคต	ที่ผู้พูดตั้งใจจะกระทำ	Present	Modal		(I) will	Future Simple	{ I will change it for you. If I will leave for London at 9.00, I will arrive at 15.00.
6. อนาคต	ที่ผู้พูดคาดว่าจะเกิดขึ้น	Present	Modal		will ('ll)	Future Simple	He will change it for you.
7. อนาคต	ที่ผู้พูดคาดว่าจะเกิดขึ้นและจะกระทำต่อเบื้องไปข้างหน้าในช่วงระยะเวลาหนึ่ง	Present	Modal	Progressive (be-ing)	will ('ll) be- _ing	Future Continuous	Tom will be giving a lecture at London University from 9.00 to 10.00 tomorrow.
8. อนาคต	ที่ผู้พูดตั้งใจจะกระทำและมั่นใจว่าจะเกิดขึ้นแน่	Present		Progressive (be-ing)	(I) am going to	Future Simple	I am going to leave for London tomorrow.
9. ก่อนอนาคต	ที่จะเสร็จสิ้นก่อนเวลาอนาคตที่กำหนดไว้	Present	Modal	Perfect (have-en)	will ('ll) have -en	Future Perfect	By next Wednesday, Tom will have left London.
10. ก่อนอนาคต	ที่จะกระทำต่อเนื่องในช่วงระยะเวลาหนึ่งและจะเสร็จสิ้นก่อนเวลาอนาคตที่กำหนดไว้	Present	Modal	Perfect (have-en) Progressive (be-ing)	will ('ll) have been- _ing	Future Perfect Continuous	Tonight, he will have been driving his car continuously for ten hours.

3.3.2.3. ชื่อของกาลที่ใช้แสดง เวลาอนาคตในภาษาอังกฤษ

จากตารางที่ 12 จะเห็นว่าชื่อของกาลที่แสดง เวลาอนาคตในภาษาอังกฤษนั้นอาจจะตรงหรือไม่ตรงกับความหมาย ดังนี้

1. Present Simple₁ (Future Factive)

การใช้ภาษาที่แสดง เวลาอนาคตชนิดนี้มีการณ์ลักษณะที่แสดงความเป็นจริงปรากฏร่วมด้วย หมายถึง การกระทำหรือเหตุการณ์ที่จะเป็นจริงในอนาคต

รูปในโครงสร้างสีกแสดงด้วยหน่วยกาล Present

รูปในโครงสร้างฉิวแสดงด้วยรูป V (+-s)

ตัวอย่าง

Next Christmas falls on Friday.

2. Present Simple₂ (Future Prospective (most certain; scheduled))

การใช้ภาษาที่แสดง เวลาอนาคตชนิดนี้ หมายถึงการกระทำหรือเหตุการณ์ที่ผู้พูดมั่นใจว่าจะเกิดขึ้นในอนาคตเนื่องจากได้มีการเตรียมการไว้ล่วงหน้า แสดงรูปในภาษา ดังนี้

รูปในโครงสร้างสีกแสดงด้วยหน่วยกาล Present

รูปในโครงสร้างฉิวแสดงด้วยรูป V (+-s)

ตัวอย่าง

The train leaves for London on Monday.

3. Present Continuous (Future Prospective : rather certain)

การใช้ภาษาที่แสดง เวลาอนาคตชนิดนี้ หมายถึงการกระทำหรือเหตุการณ์ที่ผู้พูดมั่นใจว่าจะเกิดขึ้นในอนาคต มีการณ์ลักษณะกำลังดำเนินอยู่ปรากฏร่วมด้วย แต่แสดงความหมายว่าการกระทำหรือเหตุการณ์ในอนาคตนั้นจะเกิดขึ้นค่อนข้างแน่

การใช้ภาษาแสดงเวลาอนาคตชนิดนี้ จะแสดงรูปในภาษา ดังนี้

รูปในโครงสร้างlikแสดงด้วยหน่วยกาล Present และหน่วยการณัลักษณะ

Progressive

รูปในโครงสร้างlikแสดงด้วยรูป $\left. \begin{array}{l} \text{is} \\ \text{am} \\ \text{are} \end{array} \right\} + V + \text{ing}$

ตัวอย่าง

Tom's leaving for London tomorrow.

4. Future Simple₁ (Future Prospective : certain)

การใช้ภาษาที่แสดง เวลาอนาคตชนิดนี้ หมายถึงการกระทำหรือเหตุการณ์ที่ผู้พูด

มั่นใจว่าจะเกิดขึ้นในอนาคตอย่างแน่นอน จะแสดงรูปในภาษา ดังนี้

รูปในโครงสร้างlikแสดงด้วยหน่วยกาล Present และหน่วยการณัลักษณะ

Progressive

รูปในโครงสร้างlikแสดงด้วยรูป $\left. \begin{array}{l} \text{is} \\ \text{am} \\ \text{are} \end{array} \right\} + \text{go} + \text{ing} + \text{to} + V$

ตัวอย่าง

He's going to leave for London tomorrow.

5. Future Simple₂ (Future Volitive)

การใช้ภาษาที่แสดง เวลาอนาคตชนิดนี้ หมายถึงการกระทำหรือเหตุการณ์ที่

ตั้งใจจะกระทำ จะแสดงรูปในภาษา ดังนี้

รูปในโครงสร้างlikแสดงด้วยหน่วยกาล Present และหน่วยกริยาช่วย

Modal

รูปในโครงสร้างlikแสดงด้วยรูป (I) will ('ll) + V

ตัวอย่าง

I'll change it for you.

6. Future Simple₃ (Future Predictive)

การใช้ภาษาที่แสดง เวลาอนาคตชนิดนี้ หมายถึงการกระทำหรือเหตุการณ์ที่ผู้พูด คาดว่า จะเกิดขึ้นในอนาคต จะแสดงรูปในภาษา ดังนี้

รูปในโครงสร้างสีกแสดงด้วยหน่วยกาล Present และหน่วยกริยาช่วย

Modal

รูปในโครงสร้างฉิวแสดงด้วยรูป will ('ll) + V

ตัวอย่าง

He'll change it for you.

7. Future Simple₄ (Future Volitive and Prospective)

การใช้ภาษาแสดง เวลาอนาคตชนิดนี้ หมายถึงการกระทำหรือเหตุการณ์ที่ ผู้พูดตั้งใจจะกระทำและมั่นใจว่าจะเกิดขึ้นในอนาคต จะแสดงรูปในภาษาดังนี้

รูปในโครงสร้างสีกแสดงด้วยหน่วยกาล Present และหน่วยการณัลักษณะ

Progressive

รูปในโครงสร้างฉิวแสดงด้วยรูป (I) am + go + ing + to + V

ตัวอย่าง

I 'm going to leave for London tomorrow.

8. Future Simple₅ (Future Factive)

การใช้ภาษาแสดง เวลาอนาคตชนิดนี้ หมายถึงการกระทำหรือเหตุการณ์ที่จะ เป็นความจริงในอนาคต จะแสดงรูปในภาษา ดังนี้

รูปโครงสร้างสีกแสดงด้วยหน่วยกาล Present และหน่วยกริยาช่วย Modal

รูปในโครงสร้างฉิวแสดงด้วยรูป will ('ll) + V

ตัวอย่าง

He'll be sixty next birthday.

9. Future Continuous (Future Predictive and Continuative)

การใช้ภาษาแสดงเวลาอนาคตชนิดนี้ หมายถึงการกระทำหรือเหตุการณ์ที่ผู้พูดคาดว่าจะเกิดขึ้นและ จะดำเนินต่อเนื่องตลอดช่วงเวลาหนึ่งในอนาคต จะมีการณลักษณะที่ดำเนินต่อเนื่องปรากฏร่วมด้วย

การใช้ภาษาแสดงเวลาอนาคตชนิดนี้ จะแสดงรูปในภาษาดังนี้

รูปในโครงสร้างลึกแสดงด้วยหน่วยกาล Present หน่วยกริยาช่วย Modal และหน่วยการณลักษณะ Progressive

ตัวอย่าง

รูปในโครงสร้างผิวแสดงด้วยรูป $\left. \begin{array}{l} \text{will} \\ \text{'ll} \end{array} \right\} + \text{be} + \text{V} + \text{ing}$

Tom'll be giving a lecture at London University from 9.00 to 10.00 tomorrow.

10. Future Perfect (Before-Future Complete)

การใช้ภาษาแสดงเวลาอนาคตชนิดนี้ หมายถึงการกระทำหรือเหตุการณ์ที่จะเสร็จสิ้นก่อนเวลาอนาคตที่กำหนดไว้ จะมีการณลักษณะที่จะเสร็จสิ้นปรากฏร่วมด้วย

การใช้ภาษาแสดงเวลาอนาคตชนิดนี้ จะแสดงรูปในภาษาดังนี้

รูปในโครงสร้างลึกแสดงด้วยหน่วยกาล Present หน่วยกริยาช่วย Modal และหน่วยการณลักษณะ Perfect

ตัวอย่าง

รูปในโครงสร้างผิวแสดงด้วยรูป $\left. \begin{array}{l} \text{will} \\ \text{'ll} \end{array} \right\} + \text{have} + \text{V} + \text{-en}$

By next Wednesday, Tom'll have left London.

11. Future Perfect Continuous (Before-Future Continuative and Completive)

การใช้ภาษาแสดง เวลาอนาคตชนิดนี้ หมายถึงการกระทำหรือเหตุการณ์ที่จะกระทำต่อเนื่องและจะเสร็จสิ้นก่อนเวลาอนาคตที่กำหนดไว้ จะมีการณ์ลักษณะที่จะกระทำต่อเนื่อง และการณ์ลักษณะที่จะเสร็จสิ้นปรากฏพร้อมด้วย

การใช้ภาษาแสดง เวลาอนาคตชนิดนี้ จะแสดงรูปในภาษาดังนี้

รูปในโครงสร้างแสดงด้วยหน่วยกาล Present หน่วยกริยาช่วย Modal หน่วยการณ์ลักษณะ Perfect และหน่วยการณ์ลักษณะ Progressive

รูปในโครงสร้างแสดงด้วยรูป $\left. \begin{array}{l} \text{will} \\ \text{'ll} \end{array} \right\} + \text{have} + \text{been} + \text{V} + \text{ing}$

ตัวอย่าง

Tonight they'll have been driving their car continuously for ten hours.

ชื่อของกาลชนิดต่าง ๆ เหล่านี้ ได้มาจากรูป (form) ที่แสดงกาลนั้น เช่น ชื่อกาล Present Continuous Tense ได้มาจาก รูป Progressive (be-ing)

ดังนั้น บางคนจึงเรียกชื่อกาลนี้ว่า Present Progressive Tense

ชื่อกาล Future Perfect Tense ได้มาจาก รูป Perfect (have-en)

ชื่อกาล Future Perfect Continuous Tense ได้มาจาก รูป Progressive (be-ing)

และ รูป Perfect (have-en) ดังนั้นบางคนจึงเรียกชื่อกาลนี้ว่า Future Perfect Progressive Tense

3.3.2.4 ข้อสังเกตจากการอธิบายการใช้ภาษาที่แสดง เวลาอนาคตใน

ภาษาอังกฤษ

3.3.2.4.1 จากที่กล่าวไว้ว่า ความหมายจากชื่อของกาลบางชนิด ตรงกับความหมายของกาลนั้น แต่ความหมายจากชื่อของกาลบางชนิดจะต่างกับความหมายของกาลนั้น จะแสดงได้โดยตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 13 แสดงความหมายจากชื่อของกาลซึ่งตรงกับความหมายของกาล

ความหมายของกาล	ชื่อของกาล
<u>Future</u> Continuative	<u>Future</u> Continuous Tense
<u>Future</u> Predictive	<u>Future</u> Simple Tense

ตารางที่ 14 แสดงความหมายจากชื่อของกาลซึ่งต่างจากความหมายของกาล

ความหมายของกาล	ชื่อของกาล
<u>Future</u> Prospective : rather certain	<u>Present</u> Continuous Tense
<u>Future</u> Factive	<u>Present</u> Simple Tense

จากตารางจะเห็นได้ว่าชื่อของกาลกับความหมายไม่จำเป็นต้องตรงกัน ถ้าพิจารณาความหมายจากชื่อของกาลก็อาจทำให้เกิดการเข้าใจผิดได้

3.3.2.4.2 จากตารางที่ 12 ซึ่งแสดงชนิดของกาล ความหมาย รูปในโครงสร้างสีกและรูปในโครงสร้างผิวของการใช้ภาษาที่แสดง เวลาอนาคตในภาษาอังกฤษจะสังเกตเห็นว่ารูปในโครงสร้างผิวซึ่งเหมือนกันนั้นอาจแสดง ความหมายที่ต่างกันได้ และรูปในโครงสร้างผิวที่ต่างกันก็อาจแสดงความหมายที่เหมือนกันได้

ตารางต่อไปนี้จะแสดงตัวอย่างที่รูปในโครงสร้างผิว เหมือนกันแต่แสดงความหมายต่างกัน

ตารางที่ 15 รูปในโครงสร้างผิวเหมือนกันแต่ความหมายต่างกัน

ความหมายของกาล	รูปในโครงสร้างผิว
Future Factive Future Prospective (most certain:scheduled)	V (-s)

ตารางที่ 16 ต่อไปนี้จะแสดงตัวอย่างที่รูปในโครงสร้างผิวต่างกันแต่แสดงความหมายเหมือนกัน

ตารางที่ 16 รูปในโครงสร้างผิวต่างกันแต่ความหมายเหมือนกัน

ความหมายของกาล	รูปในโครงสร้างผิว
Future Factive	{ V (-s) will ('ll) + V

3.3.2.4.3 ในการอธิบายการใช้ภาษาที่แสดงเวลาอนาคต

ในภาษาอังกฤษมีเรื่องกำหนดการเขียน (style) เข้ามาเกี่ยวข้องด้วย ดังแสดงในตารางที่ 5

คือ ความหมายแสดง Future Prospective (certain) มีรูปในโครงสร้างผิวคือ

is } going to ตั้งตัวอย่างเช่น
are }

Tom is going to leave for London tomorrow.

ถ้าเขียนในทำนองที่เป็นทางการ (formal style) จะใช้ว่า

Tom is about to leave for London tomorrow.

และในความหมายแสดง Future Prospective (rather certain) มีรูปในโครงสร้าง

ฝึกคือ $\left. \begin{array}{l} \text{is} \\ \text{am} \\ \text{are} \end{array} \right\} \text{-ing}$ ดังตัวอย่างเช่น

He is leaving for London tomorrow.

ถ้าเขียนในทำนองที่เป็นทางการ (formal style) จะใช้ว่า

He is to leave for London tomorrow.

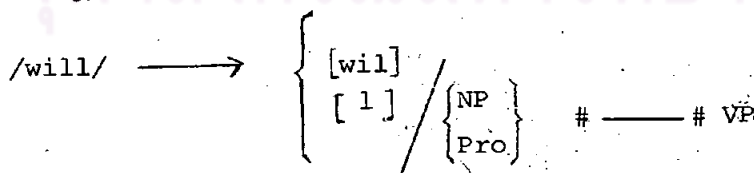
3.3.2.5 ลักษณะทางเสียง

ประโยคต่าง ๆ ในโครงสร้างฝึกที่ผ่านกฎการ परिवรรตมา แล้วนั้นจะเข้าสู่องค์ประกอบทางเสียง (phonological component): ในองค์ประกอบทางเสียงนี้จะมีวิธีการต่าง ๆ ของระบบเสียงในการที่จะทำให้ประโยคนั้น ๆ ออกเสียงสมบูรณ์เป็นภาษาที่ใช้สื่อสารได้

โครงสร้างประโยคสุดท้ายที่ใส่คำศัพท์แล้ว ซึ่งเป็นโครงสร้างฝึกนั้นจะมีลักษณะทางเสียงอยู่ด้วย แต่เป็นลักษณะทางเสียงที่สำคัญเท่า่นั้นยังไม่เพียงพอในการออกเสียงในภาษา โครงสร้างสุดท้ายนี้ต้องผ่านเข้าสู่องค์ประกอบทางเสียงโดยจะผ่านกฎ परिवรรตอีก 2 ชนิดตามลำดับคือ กฎการออกเสียง (phonological rules) และกฎเติมลักษณะทางเสียง (redundancy rules) ซึ่งจะทำให้ประโยคออกเสียงในภาษานั้น ๆ ได้อย่างสมบูรณ์ ดังนี้

3.3.2.5.1 การออกเสียงหน่วยคำ /'will/

หน่วยคำ / will/ จะปรากฏในโครงสร้างฝึกคือ [wil]₁ [1] ซึ่งจะเขียนเป็นกฎการปรับหน่วยคำให้เป็นเสียง (readjustment rule) ได้ดังนี้

กฎนี้แสดงว่าหน่วยคำ /will/ จะออกเสียงได้ 2 อย่าง

ดังนี้ คือ

1. ออกเสียงเป็น [wɪl]
2. ออกเสียงเป็น [ɪ] เมื่ออยู่ระหว่างนามวลี (NP) หรือสรรพนาม (Pro) และกริยาวลี (VP)

ตัวอย่าง He { will } do it.
 He { 'll } do it.
 [hi: wɪl du: it]
 [hi:l du: it]

3.3.2.5.2 การออกเสียงหน่วยคำ /be/

หน่วยคำ /be/ จะปรากฏในโครงสร้างผิวได้

3 รูป คือ [ɪz], [ɜ:m] และ [a:r] ตามประธานบุรุษต่าง ๆ ซึ่งจะเขียนเป็นกฎการปรับหน่วยคำให้เป็นเสียง (readjustment rule) ได้ดังนี้

$$/be/ \longrightarrow \begin{cases} [ɪz] / \text{subj. 3}^{\text{rd}} \text{ sing. } _ \# \\ [ɜ:m] / \text{subj. 1}^{\text{st}} \text{ sing. } _ \# \\ [a:r] / \text{subj. plu. } _ \# \end{cases}$$

กฎนี้แสดงว่า /be/ จะออกเสียงเป็น [ɪz]

เมื่อประธานของประโยคเป็นบุรุษที่ 3 เอกพจน์ ถ้าประธานของประโยคเป็นบุรุษที่ 1 เอกพจน์

/be/ จะออกเสียงเป็น [ɜ:m] และถ้าประธานของประโยคเป็นพหูพจน์ /be/ จะออกเสียงเป็น [a:r]

เสียงต่าง ๆ ของหน่วยคำ /be/ นี้ สามารถลด

เสียงสระได้ ถ้ามีเงื่อนไขทางเสียงบางประการ ดังจะเขียนเป็นกฎการลดเสียงสระของ

Copula Verb (be) ดังนี้

$$[+voc] \longrightarrow \langle \phi \rangle / \left\{ \begin{array}{l} \text{NP} \\ \text{Pro} \end{array} \right\} \# _ \# \left\{ \begin{array}{l} \text{NP} \\ \text{VP} \\ \text{PA - Loc} \end{array} \right\}$$

กฎนี้แสดงว่า เมื่อ Copula Verb (to be)

อยู่ระหว่างนามวลี (NP) หรือสรรพนาม (Pro) และนามวลี (NP), กริยาวลี (VP)

หรือวลีบอกสถานที่ (PA-loc) จะมีการลดรูปเสียงที่มีลักษณะ [+ voç]

ตัวอย่าง

I am going to buy a new car. I'm going to buy a new car,

[æ:m]

[aim]

You are leaving tomorrow.

You're leaving tomorrow.

[a:r]

[yu:r]

He is going to work hard.

He's going to work hard.

[iz]

[hi:z]

สำหรับ Copula Verb "is" นั้น หลัง

จากผ่านกฎการลดเสียงสระเหลือเสียง [z] แล้ว จะมีกฎการออกเสียง (phonological rule) ตามเงื่อนไข ดังนี้

กฎการกลมกลืนเสียง

[z] → [s] / [-voiced] _____ #

กฎนี้แสดงว่าเสียง [z] จะกลายเป็นเสียง [s]

เมื่ออยู่หลังเสียงที่เป็น [-voiced] ดังตัวอย่าง เช่น

It's raining.

[its]

3.3.2.5.3 การออกเสียงหน่วยคำแสดงปัจจุบันกาล / z /

หน่วยคำแสดงปัจจุบันกาล / z / จะปรากฏใน

โครงสร้างผิวได้ 3 รูปคือ [z], [s] และ [iz] ตามกฎการออกเสียง (phonological rules) ที่มีลำดับดังนี้

1. กฎการเติมเสียง

[z] → [iz]

+ consonantal
- sonorant
+ continuant
+ strident

— #

กฎนี้แสดงว่า เสียง [z] จะเป็นเสียง [iz]

เมื่อมีเสียงที่มีลักษณะ

+ consonantal
- sonorant
+ continuant
+ strident

มาข้างหน้า

2. กฎการกลมกลืนเสียง

[z] → [s] / [-voiced] — #

กฎนี้แสดงว่า เสียง [z] จะกลายเป็นเสียง

[s] เมื่ออยู่หลังเสียงที่เป็น [-voiced]

สรุปได้ว่า เสียง [z] จะออกเสียง

เป็น [iz] ถ้าเสียงท้ายของคำที่ปรากฏข้างหน้าเป็นเสียง [s], [z], [ʃ], [ʒ], [tʃ] และ [dʒ]

[s] ถ้าเสียงท้ายของคำที่ปรากฏข้างหน้าเป็นเสียงอโฆษะทุกเสียงยกเว้นเสียง [s],

[ʃ] และ [tʃ]

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

3.3.2.6 สรุปการใช้ภาษาเพื่อแสดงเวลาอนาคตในภาษาอังกฤษ

การแสดงเวลาอนาคตในภาษาอังกฤษทำได้โดยการใช้รูปภาษา
ด้วยวิธีการทางภาษาคำสัตรี ซึ่งมี 3 ลักษณะ คือ

ลักษณะทางความหมาย

ลักษณะทางวากยสัมพันธ์

ลักษณะทางเสียง

ลักษณะทางความหมาย จำแนกได้เป็น 2 ชนิด คือ

1. ความหมายทั่วไปของเวลาอนาคต หมายถึง เวลาหรือสิ่งที่จะเกิดขึ้นภายหลังจากเวลาที่ผู้พูดพูด
2. ความหมายเฉพาะ หมายถึง ความหมายซึ่งได้จากการวิเคราะห์ในแง่ความสัมพันธ์ของเวลาและการณ์ลักษณะ มี 10 ชนิดได้แก่

อนาคตที่จะเป็นจริง

อนาคตที่ผู้พูดมั่นใจว่าจะเกิดขึ้นอย่างแน่นอนที่สุดเนื่องจากได้เตรียมเป็นกำหนดการไว้แล้วและไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้

อนาคตที่ผู้พูดมั่นใจว่าจะเกิดขึ้นอย่างแน่นอน

อนาคตที่ผู้พูดมั่นใจว่าจะเกิดขึ้นค่อนข้างแน่แต่เปลี่ยนแปลงได้

อนาคตที่ผู้พูดตั้งใจจะกระทำ

อนาคตที่ผู้พูดคาดว่าจะเกิดขึ้น

อนาคตที่ผู้พูดคาดว่าจะเกิดขึ้นและจะกระทำต่อเนื่องในช่วงระยะเวลาหนึ่ง

อนาคตที่ผู้พูดตั้งใจจะกระทำและมั่นใจว่าจะเกิดขึ้นแน่

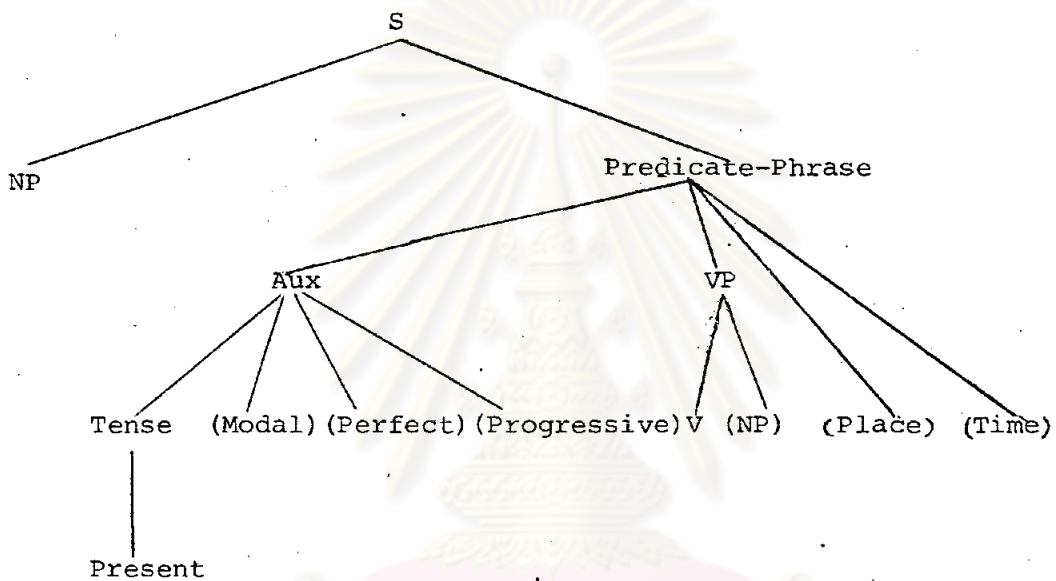
ก่อนอนาคตที่แสดงว่า เหตุการณ์จะเสร็จสิ้นก่อนเวลาอนาคตที่กำหนดไว้

ก่อนอนาคตที่แสดงว่า เหตุการณ์จะกระทำต่อเนื่องในช่วงระยะเวลาหนึ่งและจะเสร็จสิ้นก่อนเวลาอนาคตที่กำหนดไว้

ลักษณะทางวากยสัมพันธ์

การแสดง เวลาอนาคตในภาษาอังกฤษแสดงได้โดย หน่วยปัจจุบันกาล หน่วยกริยาช่วย หน่วยการณีสัมพันธและหน่วยเวลาซึ่งได้แก่ วิเศษณ์บอกเวลาอนาคต

ลักษณะทางวากยสัมพันธ์ของการใช้ภาษาที่แสดง เวลาอนาคตในภาษาอังกฤษแสดงได้ โดยแผนภูมิต้นไม้ ดังนี้

ลักษณะทางเสียง

ภาษาอังกฤษมีการเปลี่ยนแปลงรูปคำกริยาเพื่อแสดง เวลาอนาคต ดังนั้น คำกริยาใน ภาษาอังกฤษจึงมีการเปลี่ยนแปลงทางเสียง ตัวอย่างเช่น ในกรณีของการแสดง เวลาอนาคตด้วย Present Simple Tense นอกจากนี้ในภาษาอังกฤษยังมีการลดเสียงกริยาช่วย (Modal) และกริยา "เป็น" (Copula Verb)